

**DŽEK
SLEJD**

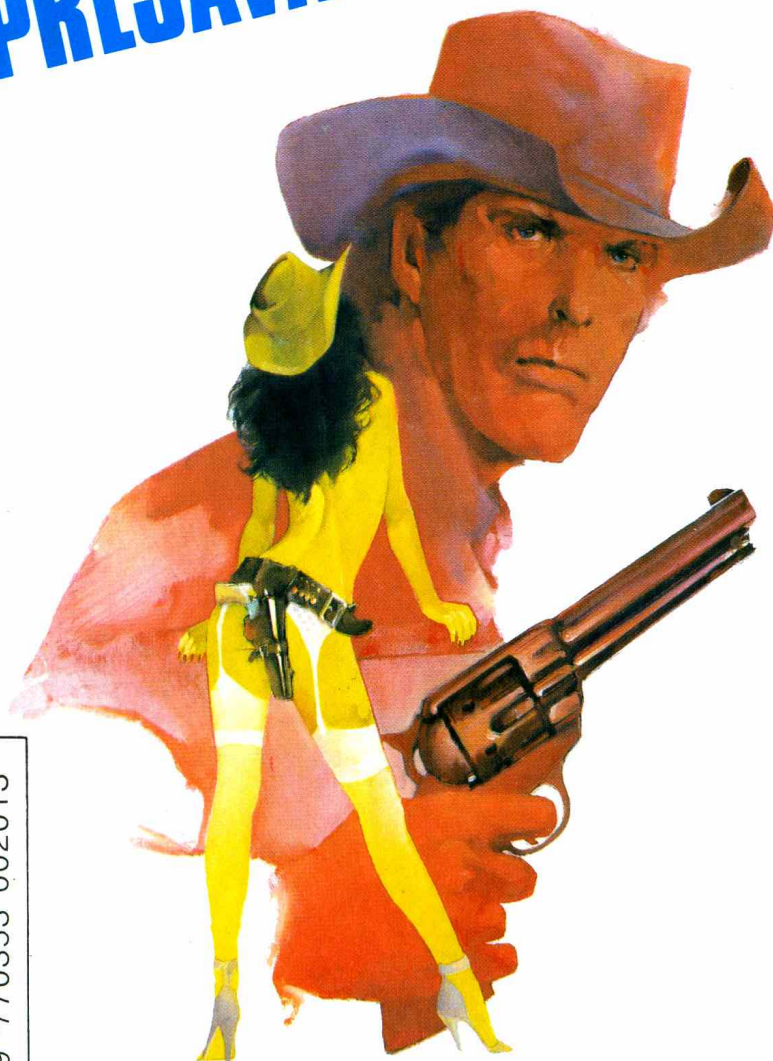
**BROJ
143**

ŠEJN

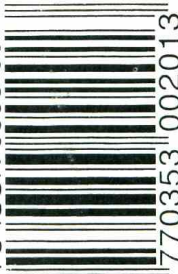
**CENA
16,00 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

PRLJAVA TRGOVINA

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

★ **ŠEJN** ★

DŽEK SLEJD

PRLJAVA TRGOVINA

FORUM*MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 143

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
DIRTY TRADE

Recenzija
Čamila KULINOVIĆ

Prevod i adaptacija
Čamila KULINOVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Ilona TAKAČ
Margit HORVAT-HARANGOZO

Štampa:
Tržište: 8. IV 1991.

Izdaje DP „FORUM-MARKETPRINT“, DP za izdavačku delatnost, Novi Sad, Radnička 32

Štampa DP „Forum“ „Štamparija“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala: Jack Slade – DIRTY TRADE

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena. Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Mišljenjem Republičkog Sekretarijata za kulturu ovo izdanje svrstava se u tarifni broj 8 Zakona o privremenim merama o porezu na promet proizvoda i usluga (S.L. SFRJ 4/91.)

Tu se Šejn još jednom našao između svih stolica. I to ne samo u bukvalnom smislu reči. Još je pritom mnoge povukao za sobom, pa čak i veliki, okrugli sto, onaj za kojim je sedeo sa momcima sa „Salomon“ ranča.

Napolju je dobovala kiša. Padala je već danima. Zbog toga je piljevina kojom je vlasnik saluna zasuo pod izgledala kao prljavi mulj. U sred tog mulja sedeo je Šejn okružen stolicama koje je u padu povukao za sobom. Ispred njega se nalazila, uspravljena kao kula, drvena tabla velikog stola. Brada mu je bila ukočena, kao oduzeta a da nije ni primetio odakle je naišao tip koji ga je zakačio po bradi.

Neko je otkotrljao ploču stola u stranu tako da je čovek iz Sedme brigade ponovo mogao da vidi ljude koji su se ušančili u gustom redu ispred šanka. Bili su to momci sa oba, međusobno zavađena ranča. Bilo ih je preko dvadeset. Stajali su međusobno izmešani, iako su kratko vreme pre toga bili suprotstavljeni jedni drugima. Stajali su front prema frontu. Izgleda da su ih sada bes i ljutnja prema strancu koji se umešao na kratko vreme udružili. No, to nekoliko trenutaka ranije uopšte nije izgledalo kao predstojeća tuča. Grupe kauboja sa oba ranča delovale su tako kao da će se svakog trenutka okomiti jedna na drugu revolverima. Upravo to je Šejn hteo da spreči. Nije učinio ništa drugo do zadržao ruku predradnika sa „Salomon“ ranča kada je ovaj hteo da potegne revolver.

Sada je sedeo između stolica i ispred zavađene momčadi sa neprijateljskih rančeva. Jedni su bili gnevni jer je blokirao njihov napad, a drugi ga mrzeli zbog toga što nije bilo više ničega čime bi se mogli braniti. Šejn je hteo da se uspravi ali je pao nazad na pod dok mu je ispred očiju sve igralo.

Nadzornik sa „Salomon“ ranča je rekao nešto. Isto tako je učinio i nadzornik sa „Oliver“ ranča. Pokretao je usne i pravio grimase, no Šejn nije bio u stanju da ih razume. Samo mu je do svesti dopirao žagor momaka sa oba imanja, žagor koji je bio znak odobravanja nadzornicima.

Neko sa ulice je banuo u salon, uzviknuo nešto a onda što je brže mogao izjurio na ulicu. Na to su momci sa oba ranča prestali da se bave neznancem, nego su pohrlili prema vratima saluna, glavnim i sporednim. Čovek iz Sedme brigade još uvek nije mogao da se uspravi. Mašio se rukom prema leđima jer je imao osećanje da mu neko stoji na kaputu i sprečava ga da ustane. Nije, međutim, bilo nikoga, kauboji su u bekstvu napustili lokal.

Zbog šerifa!

Čuvar zakona je sa dvojicom svojih pomoćnika ušao u salun. Sva trojica su držala puške na gotovs, zastala kod šanka i posmatrala Šejna i kaos koji je stvoren oko njega.

– Trebalo je da dođe do puškaranja, zar ne? – pitao je šerif mršavog kelnera. Je li ovaj ovde napravio gužvu? – pokazujući pri tom na Šejna.

Kelner odmahnu glavom. – Ovaj momak je dobio udarac, pa se sručio tamo dole u piljevinu. Radau je to učinio. Inače, se nije dogodilo ništa drugo.

Šerif i njegovi pomoćnici su ozbiljnih lica gledali oko sebe. Jedan od tih mladića je prvi put bio na službi i žarko želeo da nekog uhapsi.

Šejn je još jednom pokušao da se uspravi. Uzeo je zalet i to mu je uspelo. Istina, morao je odmah da sedne na obližnju stolicu. Sručio se na nju. Donja usna mu je krvarila. Odjednom se uz njega stvorila kelnerica sa posudom vode i peškirom u rukama. Očistila mu je lice od krvi i hladila otekline.

– Ne suprotstavljaj se odmah, odjednom sam svim tim momcima – primetila je. – Toliko se i ja razumem u muške obračune. Treba ako je čovek sam da nasrće na jednog po jednog!

Bila je lepa i raskošno građena a privlačnost je povećavao prijetan miris koji se širio iz njene kovrdžave plave kose.

Kelner mu je doneo viski, govoreći: – Na račun kuće!

Šejn je bio već u stanju da podnese piće i ispio ga.

– Hvala! – kazao je pružajući praznu čašu kelneru.

– Da li vam je bolje? – pitao je kelner kao da sumnja. Bio je do te mere mršav da je izgledalo kao da danima gladije.

– Da, hvala! – uveravao je Šejn.

– Nastavi još malo, da mu olakšaš – kazao je mršavi kelner Sari, kako se plavokosa lepotica zvala. Pri tom je počeo da postavlja stolice na mesto.

Sara je kvasila Šejnovu bradu i poljubila mu oba oka u trenutku kada je kelner okrenuo leđa.

Gledajući ga nastavila je da mu hladi otekline. Taj momak je doista imao pesnicu težu od malja. Možda je pre nego što je postao kauboj radio u kovačnici. Sara ga je povremeno ljubila. To ga je, kao i činjenica da je nekoliko minuta pre nego što je pesnicom bačen na pod saznao da otmičari kojima je bio za petama po nalogu Sedme brigade žive na „Salomon“ ranču, tešilo. Nije naročito žalio zbog žestokog udarca.

Kelner je počeo da gasi lampe. Sara je stala ispred njega da bolje osmotri učinak nege i pritom se gotovo spustila na kolena da bi i iz te perspektive mogla da vidi. Pri tome omogućila Šejnu da duboko zaviri u njen dekolte. Da li je to bilo učinjeno namerno nije imalo značaja, važno je da su grudi bile lepe i čvrste. Mora biti da bi mu oduzelo dah da ih dodiruje ili ljubi. Uspravila se i spustila posudu sa vodom na sto koji je kelner upravo podigao. Prebacila je peškir preko ramena i govoreći zavodljivo upozorila Šejna:

– Moraš da ideš sada! On će te odmah izbaciti napolje. Sačekaj preko, kod pekare. Doći ću za desetak minuta. – Htela je da

ga poljubi još jednom ali je kelner upravo pogledao u tom pravcu.

– Tako – kazala je – sada je gotovo. – Bezmalob se ništa ne primećuje. Želim vam da zdravo stignete kući, mister Šejn!

Noseći posudu sa vodom nestala je iza kuhinjskih vrata.

– Ako hoćete možete dobiti još jedno piće, mister, a onda je gotovo. Fajront!

Šejn je hteo još jedno piće. Uspravio se i ukočenih nogu krenuo prema šanku. Kelner mu doturi čašu viskija.

– Hoćete li moći da nađete put? – pitao je kelner sa izrazom saosećanja na licu koje je naravno bilo lažno. Najzad, svakodnevno je bio svedok ovakvih stvari i odavno oguglao.

– Mislim da ću moći – uzvрати Šejn. – Ponovo sam sasvim u redu.

– Bio je to udarac bika! Mislio sam da će vas taj momak oslepiti ili vam uništiti sluh. – Pogledao je Šejna pravo u lice. – Znete toga je već bivalo ovde u salunu!

Čovek iz Sedme brigade protrlja bradu. – Ovde sam zbog toga da razgovaram s ljudima koji su Mirnu Keli izvukli iz reke. Možete li mi reći imena tih ljudi?

Mršavi kelner ga je netremice posmatrao. – Vi se svuda uplćete, zar ne?

– Za vas je to božji blagoslov – pri tom je pokazao oko sebe. – Da se nisam umešao, ovo bi sve bilo pretvoreno u iverje! A bilo bi i mrtvih, naravno.

– Strance koji ovde postavljaju pitanja ne cenimo! – kazao je kelner sada neljubazno. – Popijte taj viski i povucite se. Ne morate platiti ništa ali ne dolazite ponovo ovamo!

Šejn spusti pogled. Napravio je ovde priličan račun. Zbog čega se ovaj čovek odriče zarade? Izgleda, čim se ovde u kraju raspituje za Mirnu Keli svi postaju nervozni. Kod poslovnih ljudi to možda i nije bilo tako neobjašnjivo, međutim kada se obratio pijaricama da mu kažu nešto o devojci čiji je leš izvučen iz vode, ćutale su kao okamenjene.

Šejn se maši čaše i upita s nevericom:

– Vi doista nećete novac? Pa, u redu, primam čast! – Ispio je, spustio praznu čašu na šank i skinuo svoj „stetson“ sa čiviluka.

– Nemojte zaboraviti! – ponovio je kelner. – Ovamo ne dolazite više!

Šejn samo podiže ruku i pođe prema vratima. Kelner je obišao šank prestigao ga i pridržao mu vrata.

– Nemojte više dolaziti!

Čovek iz Sedme brigade zastade i pogleda ga pravo u oči. – Ona se nije udavila. Prvo je udavljena na suvom pa onda bačena u vodu.

– Odlazite već!

Šejn ga potapša po ramenu. – Ne zamerajte, amigo! – Rekavši to izašao je iz saluna i zakoračio u noć. Dok je išao prema pekari, čuo je kako kelner već zatvara kapke na vratima saluna i zaključava. Ulica je utonula u potpuni mrak. Nije morao dugo da čeka.

Upravo je neka prilika izašla iz kolske kapije i pogrbljena hi-

tala prema njemu. Pošao joj je u susret. Odmah mu se bacila oko vrata. Bila je tako divno vrela, meka i umiljata.

Kuća u kojoj je Sara stanovala nalazila se samo dve ulice dalje. No dok su stigli tamo ljubili su se i grlili tako da im je ponestalo daha. Zaustavili su se ispod jedne sikomore snažnog debla da predahnu. Šejn je nasloni na stablo i zadiže suknju. Ona se od uzbuđenja maši za njegove pantalone da bi ih otvorila. Osećao je već njene male, gracilne prste.

Ostali su pun sat ispod drveta vodeći ljubav i mazeći se. Kod njene kuće dugo je drhteći tražila u torbici ključeve. Toliko već Šejn nije mogao da čeka, nego je prosto prikovao za vrata dok je ona ječala i uzdisala uznesena.

U kući, pošto je najзад našla ključ, dokopali su se postelje. Nastala je ta divlja, uzbuđujuća ljubavna igra. Prošlo je prilično vremena pre nego što su oboje utolili strast. Tada se kroz prozor već naziralo praskozorje.

*

Kada se Šejn probudio sunce je već bilo visoko na nebu. Mesto pored njega bilo je prazno. Sara je napustila postelju. Ustanovio je da se uopšte ne nalazi u kući. Kada se uredio i obukao a zatim krenuo u kuhinju da vidi ima li čega za jelo, Sara se upravo vratila. Bila je u kupovini. Ljubila ga je i tepala mu kada je čovek iz Sedme brigade prihvatio korpu.

– Zašto nisi ostao u postelji? – pitala ga je pripasujući kecelju.

– Slušaj draga, ne treba preterivati! Koliko je uopšte sati? – pitao je smešeći se. – Osim toga, moram dalje!

Zastala je u pola pokreta i razrogačila oči. – Dalje?

– Da, svakako!

– Ah, ti si ovde znači samo na proputovanju? – okrenula se i počela da priprema doručak. – Mislila sam da ćeš ostati ovde. Bar za neko vreme.

Šejn joj priđe s leđa obgrli je i počeo da joj ljubi kosu i potiljak. – Ostaću neko vreme u gradu, to je tačno. Ali ja sam se već smestio u hotelu i...

Okrenula se prema njemu i pogledala ga. Lice joj je bilo ozbiljno. – Oni sa „Salomon“ ranča te traže. Ali ne da bi igrali s tobom karte, nikako! Razgovarala sam sa Baltijem. On...

– Ko je to Balti?

– Baltazar, kelner u Vilijevom salunu. On misli da je to u vezi sa lešom devojkice izvučenim iz vode. Mnoge ljude si pitao o tome.

– Šta ti znaš o lešu iz vode? – pitao je Šejn iznenađeno.

– Pa imam takav posao u kojem se naslušam svega.

– A šta se to priča o tom slučaju?

– U tome i jeste stvar, što svi o tome ćute. Mora svako da ćuti ako mu je život mio.

– Tako opasno? – rugao se Šejn.

– Ako si zbog toga došao ovamo najbolje je da odmah nastaviš dalje, – nastavila je da priprema doručak. – Ili ostani ovde kod me-

ne. – Pogledala ga je zaljubljeno i dodala. – U tom slučaju se ne bi smeo pojavljivati na ulici.

– Ta Mirna Keli je došla iz Fort Vorta. Tražila je svoje dve sestre od 16 i od 17 godina. Nestale su bez traga. Upravo ovde je ubijena.

– Pala je u reku i udavila se jer nije umela da pliva.

– To zvuči kao da si ti bila tamo i sve videla svojim očima – kazao je Šejn.

– Nisam, ali tako je bilo!

– Kažem ti, bilo je ubistvo!

Zastala je u sred posla i lupila nogom o pod. – Moramo li govoriti o tome? – pitala je i oborila glavu.

– Ne. Naravno. Zaboravimo tu temu.

Sara je sve stavila na poslužavnik. Nosila je poslužavnik idući ispred njega. Čovek iz Sedme brigade joj je pomogao da postavi sto. Miris sveže, tople kafe se omamljujuće širio. Sara mu je sipala a on je stavio dve kašike šećera u kafu.

– Ovde u Ostinu se o tome ne priča – kazala je posle nekog vremena.

– Upravo se uputila na „Salomon“ ranč kada joj se desila nezgoda da kao neplivačica padne u reku – kazao je, otpio gutljaj kafe i dodao: – To govori o povezanosti...

– To ovde niko živi ne razume – kazala je s gorčinom u glasu i nastavila doručak.

– Koga se vi to ovde bojite?

Podigla je pogled prema Šejnu.

– Ja lično strahujem za tebe ako i drugde budeš govorio ovo što sada pričaš meni.

– Šta li je Mirna Keli mogla da traži na „Salomon“ ranču ako je pošla da traži svoje dve nestale sestre? Da nije možda htela da kupi goveče?

– Jesi li zbog toga došao u Ostin?

– Jesam i drago mi je zbog toga. Kako bi te inače upoznao?

– Ko si ti? Jesu li te Kelijevi najмили da ispitaš taj slučaj?

Šejn potvrdi.

– Kelijevi uopšte ne mogu da ti plate toliko da bi ti vredelo baviti se time. Jer ti ćeš, sledeći taj nalog, izgubiti život. I to uskoro. Danas ili sutra! Ljudi sa „Salomon“ ranča te traže po celom gradu.

– Jasno je da se boje! Boje se toga da će morati da polažu račune. Uostalom, nisu nestale samo te dve devojkice iz Fort Vorta nego i iz Vičita Falsa, Dalasa pa čak i iz Šreverporta. Iz svih tih gradova su nestajale devojkice. Sve plavuše kao ti. Plavuše su trenutno u opasnosti. Prema tome vreme je da se ta zlodela zaustave.

– Sasvim tačno, Šejn! Ali to ne moraš baš ti da učiniš. Oni će te likvidirati jer ne znaju za milost.

– To je bar poznato da što je profit veći, lupeži su sve bezobzirniji.

– No, opet sam se uhvatila opasnog momka – kazala je Sara razočarano i ispila svoju kafu u jednom gutljaju. I Šejn je ispio

svoju. – Tvoja kafa je najbolja od svih koje sam u poslednje vreme pio.

Sara se osmehnu polaskana. – Doista misliš tako?

– Naravno da mislim.

Sipala je ponovo Šejnu kafu a on dodao u nju dve kašike šećera.

– Juče sam saznao da je vlasnik „Salomon“ ranča žena. Ima li ona nekog udela u svemu?

– Pa ti si celo veče sedeo sa momcima sa „Salomon“ ranča.

Šejn je prečuo ovu primedbu i pitao:

– Šta se govorka? Ti bi to morala da znaš.

– Vlasnicu njeni ljudi ne vole, nego strahuju od nje. Zar to ne govori dovoljno?

Šejn se nasmeja: – Da li je mlada?

– Ja to ne znam. O tome niko ne govori. Samo se priča da je lepa kao slika, što zbunjuje i izluđuje ljude.

– Žena kao vođa kidnaperske bande – zaključí Šejn i zagleda se u šolju ispred sebe. Dakle, sve je moguće!

– Ko od njenih neprijatelja uspe da joj vidi oči, već u tom trenutku biva mrtav.

Čovek iz Sedme brigade se nasmeja. – Tako se priča!

– Da, tako govore gosti u salunu. Priča se takođe da je radije putovala po gradovima kao ukrotiteljka zmija. Od trga do trga, od grada do grada. Danas joj to naravno nije više potrebno. Na njenim pašnjacima ima sada preko hiljadu goveda a stalno kupuje nove pašnjake. Kada je preuzela ranč na njemu je radilo pet kaboja a danas ih ima preko dvadeset.

– Odakle potiče to ime? – raspitivao se Šejn.

– Raniji vlasnik se zvao Salomon. Niko, međutim, ne zna kuda je otišao. Nestao je kao da je propao u zemlju. Ne, Šejn ti uopšte nemaš pojma u šta se upuštaš.

– Kakav je čovek vaš šerif? Čini mi se da svi zaziru od njega.

– Sasvim tačno! On zatvara svakog ko učini i najmanji prekršaj. Sinoć sam pomislila da će tebe staviti iza katanca. Najčešće odreže novčanu kaznu. No većina ljudi mogu da plate samo na dan isplate za svoj rad. Tako rančerima ne preostaje ništa drugo nego da dođu u grad i otkupe svoje ljude, jer su im neophodni. To, naravno, stvara momcima nevolje pa su zbog toga sinoć svi radije uhvatili maglu! Imao si sreće! Prihvati to kao dobar znak i drži se dalje od te stvari!

Šejn se naže preko stola i poljubi devojkú.

– Zašto nećeš da me poslušáš? – pitala je Sara ozbiljno.

– Imam stvari u hotelu koje će sigurno prisvojiti ako se ne budem pojavljivao s vremena na vreme da podmirim račun.

– Sačekaj bar dok ne padne mrak. Bar toliko!

Šejn stavi „stetson“ na glavu.

– Oni su veoma opasni – upozoravala ga je Sara.

– Da, i ja sam opasan, takođe! – kazao je čovek iz Sedme brigade stojeći na vratima i spuštajući poljubac na Sarine usne. –

Hvala! Bilo je divno kod tebe. Rado bih došao opet. Uveče ću te naći kod Viliya, zar ne?

Klimnula mu je potvrdno glavom i oborila pogled. Rastanak joj je padao teško.

– To nije rastanak zauvek, devojčice. Videćemo se već večeras. – Poljubio je još jednom, a onda napustio kuću.

Išao je obilaznim putem kroz ceo grad. Pešice, naravno. U centru Ostina i u glavnoj ulici je bilo veoma živo. Bio je pijačni dan pa su kroz grad gonjena goveda, koze i svinje, bilo pojedinačno ili u stadima. Guske, kokoške i ćurke su nošene u rukama ili u korpama. Moglo je da se vidi mnogo toga. Zbog toga je uspelo i četvorici ispred hotela da iznenade Šejna. Stvorili su se tu odjednom, opkolili ga i gurali u hotel, to jest dalje od prolaznika. Pri tome su mu dvojica pritislula cevi svojih revolvera u rebra a treći mu izvukao oružje iz opasača. Bili su to ljudi sa „Salomon“ ranča. Šejn se, istina, sećao samo jednog jedinog lica, nadzornika po imenu Luis.

– Luis – pitao je čovek iz Sedme brigade. Šta to treba da znači?

– Gazda hoće da te vidi – promrsi grubo robusni momak. Bio je Šejnove visine ali širi u ramenima i sa izrazito velikim trbuhom.

Gazda „Salomon“ ranča! Pri tom Šejn odmah pomisli na ukrotiteljku zmija o kojoj mu je pričala Sara. Nije se branio ni otimao. Vodili su ga kroz hotel. Uveli ga na glavna, a izveli na sporedna vrata. U dvorištu su stajala kola s arnjevima. Popeli su Šejna na kola i odmah krenuli.

Vode ga na „Salomon“ ranč! Zbog čega bi se onda branio ili otimao? Tamo je, uostalom, i nameravao da ide. Ništa bolje od putovanja u pratnji.

Vozili su se dva duga sata prema jugu. Posmatrao je ljude oko sebe i uverio se da su oni sve drugo pre nego kauboji. Prethodne večeri se nadzornik Luis predstavio kao revolveraš. Sam je sebe okvalifikovao tako. Možda je to i bio, a možda ne? Prethodne večeri je čuo još jedno ime i iskoristio priliku.

– Ko je to Oms?

Luis i ostali su se smejali. Luis ćutke pokaza na vozača. Šejn je morao da se okrene jer je mogao da vidi momku samo leđa. Bila su neverovatno široka.

– Oms! – povika nadzornik. Vozač okrete glavu i cereći se pogleda u unutrašnjost kola. Šejn na kratko podiže ruku u znak pozdrava. Oms je sedeo s njima za stolom i imao ogromne snažne šake. Šejn nije morao da se stidi što ga je taj grmalj nokautirao.

Ukoliko bi na ranču došlo do neke gužve iz bilo kojih razloga, čovek iz Sedme brigade je odlučio da se drži što dalje od domašaja Omsovih ruku.

Kada su se kola zaustavila i momci iskočili napolje nalazili su se ispred pomoćnih zgrada ranča. Nije se, međutim, pojavio komitet za doček, iako je to Šejn očekivao. Komitet sa ukrotiteljkom na čelu. Međutim ništa slično se nije dogodilo. Momci su ga opet postavili u sredinu ali ga nisu vodili prema rančerskoj kući nego prema zimskom ambaru.

– Koliko da znaš gde se ovde nalaziš i šta ti se sprema – kazao je nadzornik ne objašnjavajući kako to misli i na šta se odnosi.

Tri minuta kasnije je Šejnu sve bilo jasno. Nisu ušli u ambar nego ga obišli. Stali su ispred zagrađenog prostora. Ograda je bila visoka tri stopa. Ništa se nije moglo nazreti jer su daske bile prikovane jedna uz drugu. Ograđen prostor je bio petnaest stopa dug i isto toliko širok. Zastali su i Šejn ugleda jamu duboku oko dvadeset stopa. U toj rupi je bilo zmijsko gnezdo. Sigurno je bilo preko dvadeset. Nisu mogle da se izvuku ni na koji način jer su se nalazile u dubini. Zidovi rupe su bili glatki i sasvim okomiti. Da se radi lo o zvečarkama zaključio je po delovima ljudskih skeleta koji su se nalazili dole. Ta vrsta ne jede svoje žrtve ne razdire ih nego ih ujeda, a otrov čini svoje.

– Drage životinjice! – kazao je nadzornik cinično. – Svaka od njih ima ime i gazdi je prirasla za srce. No, ipak nemoj uskočiti unutra! Inače bi ti se desilo što i onima dole. Jedan ujed i gotovo, dolazi smrt. Ljudi nisu skakali dole, nemoj to slučajno pomisliti. Gurnuti su unutra jer nisu govorili ili su bili dovoljno drski da govore neistinu. – Dakle govori i ne laži gazdu! To je novi metod. Svakoga dovedemo ovde da ne bi posle mogao da tvrdi da nije znao o čemu se radi.

– Pa to je sasvim jasno i usmeravajuće!

Nadzornik munu Šejna pesnicom u rame. – Rekao sam ti nov, efikasan metod.

– A šta biste to hteli da saznate od mene? Ne mogu da pretpostavim niti da zamislim da ja znam nešto što bi trebalo da zasluži toliki trud.

Nadzornik se smeškao, svi momci su se smeškali a najzad je i Šejn počeo da se smeši.

– Šta je po sredi?

I Oms je bio tu, prisutan. Lica razvučenog u širok osmeh upitao je:

– Sada bi rado načinio jedan korak, zar ne?

– Jedan korak? Kuda to? – pitao je Šejn.

– Što dalje odavde ako je moguće.

– Čoveče, zbog čega bih to hteo? – Posmatrao je redom sve momke. Vi mi još niste pokazali ranč. Nisam video još ni gazdu imanja. A onda i ta pitanja koja ste pomenuli. Ko će početi s tim. Ti, Luis?

– Gazda postavlja pitanja – objasni Luis odsečno.

Ljudi su ga povelili nazad. Šejn je bio više nego zadovoljan zbog toga. Iz jame je dopirao užasan zadatak na kugu, smrt i samog đavola, bar tako mu se činilo. Bio je to ne samo užasan zadatak nego uz to i užasan prizor. Osećao je kao da mu se stomak pretvorio u kamen i pritiskivao telo. Kolena kao da su mu popustila, omekšala.

Bio je na pravom mestu! Sada je u to čvrsto uveren! Ovde su se nalazili otmičari. Čemu, inače, ta jama sa zvečarkama? Ovi ovde imaju sve otmice na savesti i očigledno brojna ubistva. Možda ovde ima ljudi koji doista rade kao kauboji i ne bave se ničim drugim. No i oni moraju znati bar nešto.

Šejn je shvatio da se našao usred pakla a ne na putu ili na tragu. Znao je takođe da mora biti veoma oprezan ako ne želi da se nađe usred zmijske jame. To, naravno, nije želeo.

II

Vlasnik „Salomon“ ranča zvao se Anderson. To su istražitelji Sedme brigade saopštili kada je pošao na zadatak. Međutim, nisu mu kazali da je u pitanju žena i da joj je ime Klarisa.

Bila je veoma elegantna i visoka. Naravno ne tako visoka kao Šejn ali je iz takve pozicije gledala na njega odozgo. No, tome su doprinele posebne okolnosti pod kojima su se nalazili. Šejn je, uostalom, bio njen zarobljenik.

Klarisa Anderson je bila nesvakidašnje lepa. To se moralo priznati. Pokušao je da joj odredi godine ali mu to nije uspjelo. Pripadala je onoj vrsti žena kojima je nemoguće odrediti godine jer na izgled uopšte ne stare. Ni bez odeće im nije lako utvrditi starost.

Šejn je ovu ženu zamislio nagu. Kada bi mu se neka žena dopala ili prosto izgledala izuzetno lepo nije mogao da izbegne takvu vrstu maštanja. A ova žena mu se dopala pa je zbog toga već u prvom trenutku zažalio što je takva satana. Mogao je samo da se nada da sve ono što su drugi do sada govorili o njoj ne odgovara istini.

Delovala je još viša zbog jahaćeg odela boje žada i plave duge raskošne kose. Oko vrata i oko ruke, na prstima bleštali su dijamanti, rubini. Sve je bilo pravo!

Poslovi su izgleda cvetali, jer kako bi u protivnom mogla doći do tog nakita?

Klarisa Anderson nije ovde bila samo gazda, vladala je kao kraljica i tako se i ponašala. Kao da je imala ovde na ranču svoj presto.

Dnevna soba u rančerskoj kući bila je u pravom smislu te reči džinovska. Do nje su vodila tri stepenika obrazujući podest na kojem je sedela sa prijateljima i gostima. Na zidu je visila slika Džefersona Devisa, a ispod nje dve ukrštene zastave. Teksaška zastava i za divno čudo i zastava konfederacije iz koje su bile isečene zvezde Kanzasa i Misurija koje su se izjasnile za konfederaciju ali su zbog neočekivano brzog naleta i osvajanja od strane Jenkija ostale nepriključene. Naravno sve u vreme rata između severa i juga.

– On je Šejn? – upitala je.

Već po boji njenog glasa, po zvuku shvatio je da na nju nije učinio nikakav utisak. To ga je još više podstaklo na opreznost.

Ukočen kao vojnik istupio je napred nadzornik Luis i saopštio:

– Da, madam, to je Šejn!

Lepa žena ga je odmeravala od glave do pete nekoliko puta. Već taj pogled odavao je Šejnu da ovde ne može očekivati ništa dobro. Bar ne od nje.

– Odakle dolazite? – upitala je bez trunke ljubaznosti u glasu.

– Iz Fort Vorta!

Gotovo neprimetno se trгла, pogledala svog nadzornika a onda ponovo Šejna.

– Šta tražite ovde u Ostinu?

– Hoću da nađem ubicu Mirne Keli. Jer momak koji je ubio mora znati nešto o njenim nestalim sestrama. Ona ih je tražila. Međutim, one se nikada više nisu pojavile, nestale su kao da su propale u zemlju. Porodica Keli će mi sagraditi kuću i davati rentu do kraja života ako nađem Mirninog ubicu i nestale sestre i dovedem nazad u Fort Vort.

– Mirna Keli je nađena u reci. Udavila se! – saopštila je gospodarica ranča.

Šejn nije hteo da uzmiče, išao je na sve ili ništa. Najzad, našao se ovde na samom cilju. Ako bi došlo do gužve, Klarisa je imala prednost. Bez obzira na to kazao je:

– Pošla je kod vas i pri tom pala u reku sa jednog veoma širokog mosta. Pa to je besmislica! Znala je da je nešto pročačkala, bila na pravom tragu svojim sestrama. A vi ste gospođu sasvim izvesno znali...

– Bacite ga u zmijsku jamu! – naredila je prekinuvši čoveka iz Sedme brigade u pola rečenice.

Njeni ljudi kao da su samo čekali takvo naređenje. Nasrnuli su na njega sa svih strana. Šejn se očajnički branio, zamahivao je pesnicama, udarao nogama. Divlje i besno su mu momci uzvraćali udarce. Šejn je čak uspeo da nadzornika jednim žestokim krošom izbacii iz borbe. Još dvojicu je izbacio iz stroja i već se osećao pomalo kao pobednik kada se neočekivano našao ispred Omsa, kolosa od čoveka. Udarao ga je levo i desno u rebra. Uneo je svu svoju snagu u te udarce ali uzalud. To na Omsa nije uopšte delovalo. Naprotiv! Ustremio se na Šejna koji ipak nije hteo da završi u zmijskoj jami! Poskakivao je napred-nazad. Niko se osim njega nije pomicao. Svi su napregnuto posmatrali duel između Omsa i njega. Naravno svi su znali šta se od njihovog kostolomca može očekivati. I Šejn naravno! Uostalom na to je još prethodne večeri bio upozoren. Od Omsa glavom i bradom!

Kelner ga je prethodne večeri takođe upozoravao. Kazao mu je da ga je na zemlju bacila Omsova pesnica. A taj gorostas je naravno imao dve! Savio je ruke u laktovima i trljao dve neprirodno velike šake jednu o drugu.

Iako ugrožen Šejn je uspeo da uhvati jedan pogled vlasnice ranča koji mu je odao s kakvom sotonom u lepom obličju ima posla. Gledala je Omsove mišiće kao u transu. U očima se video grozničav sjaj i pohlepa za tim da se dogodi nešto užasno. Izgledi na to su joj čak izazvali crvene mrlje na bledom licu, a zubi joj se zarili u usnu. Bio je to pogled koji je trajao kraće od otkucaja srca.

Šejn izvuče udarac iz ramena i pogodi Omsa posred nosa tako da se ovome oči napuniše suzama. Bolan udarac bez naročitog dejstva povećao je gnev ovog grmalja. Jednim skokom postrance je Šejnu uspelo da uzmakne u sigurnost ispred Omsovih pesnica. Tako je ovaj dva puta, jedno za drugim, zamahivao u prazno, a snažan zamah sopstvenog udarca ga je povukao napred. Šejn mu je

podmetnuo nogu a onda mu dok je padao pogodio sa nekoliko udaraca potiljak kao u bika. Na taj način ga je bukvalno prikovao za pod. Dok je Oms u padu proleteo pored Šejna ovaj je uspeo da vidi da u futroli ima revolver. Sručio se munjevito preko Omsa i uspeo da dogradi revolver. U jednom skoku se našao na podestu uz Klarisu Anderson. Bila je suviše obuzeta borbom i naslađivala se njome ali je Oms sada tresao glavom da odagna nesvesticu koja je pretila da ga savlada. Uspeo je da se delimično odigne ali opet klonuo na desnu stranu i ostao da mirno leži. Nije se više micao, uto-
nuo je u duboki mrak.

Prodorni uzvici prolomiše se prostorijom. On se, međutim, nije odnosio na neočekivani Omsov poraz nego na Šejnov skok na podest i na činjenicu da je naterao vlasnicu ranča, držeći joj cev revolvera naslonjenu na dugi vitak vrat, da se povuče do zida kraj zastava. Šejn je štitio leđa tako što ih je prislonio uz zid a Klarisu Anderson držao ispred sebe kao štit. Osećao je njenu čvrstu oblu stražnjicu držeći je levom rukom preko grudi tako jako da joj je skoro nestao dah. Osećao je njen miris, miris lavande. Izbijao je iz kose, odeće, rublja i omamljivao mu nozdrve.

– Šejn, ti si poludeo! – kazao je nadzornik i pošao uz tri stepenice do podesta. – Daj revolver i sve će biti zaboravljeno.

Pružio je desnu ruku i krenuo prolazom koji su obrazovali muškarci i žene, gosti gospodarice „Salomon“ ranča.

– Neka mi osedlaju konja! – zahtevao je Šejn. – Raščistite koral i to odmah bez oklevanja, pre nego što se budem zaboravio. Ti znaš moju situaciju, Luis! Svi vi je znate. Dakle, računajte čvrsto s tim da ću povući obarač ako mi ko od vas budala bude prišao suviše blizu.

– Luis! – kazala je Klarisa Anderson muklim glasom. – Učini ono što traži!

Nadzornik pogleda iznenađeno gospodaricu, zatim Šejna a onda počeo da se povlači.

– Dođite! – rekao je zapovednički i ljudi koji su se zatekli na podestu mu se priključiše odmah. I ljudi koji su stajali ispred Omsa hteli su da pođu za njim ali im on pokaza na onesveštenog gorostasa. Nije trebalo da ga ostave da leži tu na podu. Dohvatili su ga za ruke i noge i izneli napolje. Čulo se još samo kratko povlačenje čizama a onda se vrata zatvoriše s treskom. Šejn je ostao u dnevnoj sobi sam sa Klarisom Anderson. Ona je nekoliko puta uzdahnula a onda kazala:

– Molim vas sklonite to oružje.

Šejn je gurnuo uz zid a onda je pretražio, pretpostavljajući da ima negde sakriveno oružje. Pri tome joj je držao revolver ispred lica. Trgla se uplašeno kada je uhvatio za butinu. Znao je vrlo dobro gde sve žene mogu da sakriju oružje i nije hteo da bude ubijen samo zbog toga što se ustručavao da temeljno pretraži ovu ženu.

– Ko ste vi? – upitala je gledajući ga u oči.

– Ime mi je Šejn...

– Znam, htela sam samo...

– Hteli ste da znate zbog čega sam ovde. Ja sam vam to kazao

pred svim vašim ljudima. Stekao sam utisak da ste to shvatili ozbiljno, čak vraški ozbiljno, madam.

– Jeste li vi US maršal?

– To nema nikakvog značaja, nema baš nikakvu ulogu.

– Ne možete dokazati ništa – tvrdila je Klarisa i zabacila glavu.

– Znam to! U protivnom bih ovde hrupio sa četom rendžera i sve vas do jednog pohapsio! No ja ću to izmeniti, gospo! Nabaviću dokaze potrebne da vas sredim i onemogućim u daljim zločinima. Ti poslovi imaju zlatno tle. Kod vas su doista doneli mnogo čistog zlata. No videćemo!

– Šta vi zapravo hoćete?

– Hoću Kelijeve devojke koje su nestale i ubicu njihove najstarije sestre. Pre toga ne mrđam odavde.

– Hajde da razgovaramo razumno.

– Slažem se ali da ne traje previše dugo.

Revolver je Klarisi Anderson ulivao užasan strah. Gurnula je cev na dole što je Šejn i prihvatio.

– Mirna Keli je mrtva – kazala je. – Niko je više ne može podići iz groba, oživeti je. Ja je nisam ubila, niti sam to bilo kome naredila. Bio je to nesrećan slučaj. Šerif je to istraživao. Uprkos tome, spremna sam da položim veliku sumu novca. Zna li u kakvim uslovima živi porodica Keli? Mislim tamo u Fort Vortu.

– Zar vi to ne znate? Ja sam mislio da vi dobro osmotrite porođice iz kojih uzimate devojke.

Njen pogled je bio ubilački. Šejn ga je mirno otrpeo. Svako drugi bi se, ako ništa drugo, naježio od njega.

– Još nešto bih hteo da saznam – dodao je Šejn. – Gde prodajete te nesrećne sirotice? Ja sam do sada pročitao šesir pisama punih molbi i očajanja koje je slala rodbina nestalih devojaka. Nemojte poricati! Ja sam znate priličan mekušac i takva pisma mi izmamljuju suze. Zaklinjem vas da mi pomognete da nađem one devojke kojima se još može ući u trag, koje mogu da nađem. Preklinjem vas jer ako mi ne pomognete zavrnuću vam šiju kao piletu. Madam, prema takvima nisam uopšte sentimentaln. Mislim prema otmičarima maloletnih devojaka i ukrotiteljicama zvečarki! Možda bih vas mogao baciti u vašu zmijsku jamu. O tome ću još razmisliti!

– Ako nestanete odmah uveravam vas da ću vam isplatiti na ruke u gotovom deset hiljada dolara. U gotovom i na ruke. Ta suma će biti, nadam se, dovoljna. Toliko se, naime, zateklo u kući.

Šejn se nasmeši kiselo. – Nemate sreće, madam. Ja sam jedna od onih smešnih ptičica kojima novac ne znači ništa. Zatim odmahujući glavom dodade. – U svakom slučaju ne mnogo.

– Ne mnogo? To je već nešto. Razmislite malo o tome šta se sve može kupiti za deset hiljada dolara.

Čuli su se koraci. Luis, nadzornik, uđe kroz portal u predvorje. Došao je iz osunčanog dvorišta pa je morao zastati da bi se postepeno navikao na polumrak koji je vlada u predvorju i mogao da vidi svoju gospodaricu i Šejna.

– Konj je osedlan, Šejn!

– Hteo bih da povedem sestre Keli. Neka ih dovede – Šejn se zagleda vlasnici ranča duboko u oči. – Recite mu to!

– Recite mu to! – ponovio je oštrije, pošto ona nije reagovala, samo ga je gledala. – Naredite mu!

– Potrajalo bi nekoliko nedelja dok bi stigle ovamo. Ako je uopšte moguće da...

Čovek iz Sedme brigade na trenutak zatvori oči.

– Moguće šta?

– Ako im se uopšte može naći trag – kazala je Klarisa Anderson.

– Gde to prodajete devojkje?

– Ima više posrednika – slegnula je ramenima. – U ovom poslu se pitanja ne postavljaju.

– Neka dovede sve devojkje koje se nalaze na ranču a kidnapovane su.

Klarisa Anderson je ćutala, pa se čovek iz Sedme brigade obrati nadzorniku:

– Dovedi sve devojkje koje ste oteli i koje držite na ranču.

Luis ne pomače s mesta.

Šejn je osetio kako ga obuzima bes. Gurao je Klarisu ispred sebe sa podesta prema izlazu.

– Luis, ovo je ultimatum! Dovedi devojkje ovamo! Odmah! Ili ću ti gospodaricu povesti sobom pa je nećete videti više nikada!

Zastao je držeći Klarisu na nišanu na pet koraka od nadzornika.

– Ti mora da si lud Šejn! – Luis pogleda gazdaricu. – O čemu ovaj čovek govori, madam?

– To ni ja ne znam! – uzvratila ona prkosno.

– Smatrate li vi mene budalom, vas dvoje lupeža? – rekavši to bučno je otkočio revolver i naslonio cev Klarisi na uho.

Nadzornik podiže obe ruke.

– Sklanjaj tu pucaljku, Šejn! U redu, u redu! Dovešćemo ih. Ali to može da potraje do večeras, nisu na ranču!

– Luis! – siktala je Klarisa Anderson.

– Prinuđen sam na to, gospođo – pravdao se nadzornik.

Gledali su se nekoliko trenutaka ćutke u oči.

– Skloni onog konja sa sunca i postupi kako sam zahtevao – brecnuo se Šejn.

Nadzornik pokuša još jednom da krišom izmenja poglede sa svojom gospodaricom. Šejnu se učinilo da su se o nečemu nemo dogovorili, ali nije bio siguran. Nadzornik po drugi put izađe iz kuće. Mesto na podestu se Šejnu učinilo najsigurnijim. Zbog toga se ponovo vratio sa svojom zatočenicom tamo. Gurnuo je jednu naslonjaču uz zid i seo dok je ona morala da se zadovolji mestom na podu ispred njega. Nije izustila više ni reč. Po njegovom uverenju sagledala je celu situaciju i znala tačno kakve su posledice po nju. Uspe li njemu, Šejnu, da oslobodi samo jednu jedinu od otetih devojak to bi bio dokaz dovoljan da nju i njenu bandu izvede pred sud zatim iza rešetaka i katanca i najzad na vešala!

No do toga nije još došlo. Ni iz daleka! Čak bi se moglo reći

suprotno. Najednom je izgledalo kao da će Šejnu biti nemoguće da ostvari svoj cilj. Počinio je ogromnu, neoprostivu grešku! Nije uzeo u obzir šerifa iz Ostina.

Putovali su dva sata kočijom s arnjevima iz Ostina do Salomon ranča. Jahač, međutim može da savlada to rastojanje za nešto više od jednog sata. Proteklo je upravo dva i po sata dok se nadzornik nije pojavio ponovo. Uz njega, međutim, nije bila ni jedna od otetih devojaka, nego šerif iz Ostina i njegova dva pomoćnika.

Nije samo pojava šerifa ukazala čoveku iz Sedme brigade na činjenicu da je prokockao sve, da mu je šansa propala. To je munjevito shvatila i vlasnica ranča, ukrotiteljka zmija. Poskočila je na noge i htela da im pritrči. No Šejn je munjevito dokopa za jaku i povuče nazad.

– Pomozite mi šerife! – vikala je. – Jedan ucenjivač me... Ućutala je naglo jer joj je Šejn pritisnuo cev revolvera na usta.

– Samo ja mogu da govorim – kazao je odlučno.

Luis i čuvari zakona zastadoše ispred podesta. Šerif pruži ruku. – Da li je vaše ime Šejn?

– Jeste! – spremno uzvratil čovek iz Sedme brigade.

– Pustite gospođu Anderson, odložite oružje daleko od sebe i dođite ovamo! – kazao je šerif gotovo režeći. – U ime zakona vi ste uhapšeni!

Čim se šerif pojavio, Šejnu je istog časa bilo jasno da svoju ulogu mora igrati i dalje ako neće da okonča u zatvoru ili nekoj robijašnici a nejverovatnije i na vešalima. Šta je mali mesni šerif mogao da zna o radu i o organizaciji tajne Sedme brigade? Baš ništa! A Šejnu je pod pretnjom najoštrije kazne bilo zabranjeno da prizna da je agent Sedme brigade i da ovde deluje u njeno ime i po zadatku koji je od nje dobio. Bez obzira na zabranu i moguću kaznu, Šejn nije imao nikakvu objavu, nikakav papir kojim bi, čak i da hoće, mogao da potvrdi da je član Sedme brigade!

Prema tome, nije imao izbora. Morao je da igra do kraja ulogu čoveka kojeg je nadzornik „Salomon“ ranča po nalogu svoje gospodarice prijavio šerifu u Ostinu. To je bio uslov da ostane na slobodi i da se izvuče odavde i na kraju krajeva obavi zadatak koji mu je poveren.

– Ja ovde mogu da napravim rusvaj! – uzvratio je čuvaru zakona. – Na nišanu držim ovu žensku! – namerno se služio izrazima koji mu inače nisu bili svojstveni. Ustao je i povukao za sobom Klarisu Anderson.

– Obezbedićete mi slobodno povlačenje i konja. Klarisa Anderson ide sa mnom. Biće uz mene dok ne budem ja na sigurnom.

– Vi ćete gospođu Anderson pustiti odmah ili će se nešto neprijatno dogoditi, mladi prijatelju!

Umesto odgovora Šejn ispali metak u pod tik ispred čuvara zakona. Odmah zatim je naslonio cev revolvera na bradu vlasnice ranča.

Ne samo šerif, nego su i njegovi pomoćnici a i nadzornik Luis poskočili unazad.

– Ispunite njegove uslove šerife! – kazala je Klarisa Anderson.
– On je čovek sklon nasilju. Neće oklevati da me ubije!

Šejn je posmatrao ljude ispred sebe, jednog po jednog. Uostalom, nije trebalo da bilo šta govori posle ovih Klarisinih zahteva.

– Samo zbog toga jer ste vi s tim saglasni, gospođo Anderson – kazao je šerif još uvek samrtnički bleđ od straha.

– Još jednog konja Luis! – zahtevala je.

– Nije potrebno – kazao je Šejn pošavši napred i gurajući je revolverom ispred sebe. – Ja ću je povesti samo deo puta sa sobom. Naravno pod uslovom da me ne pratite.

Ljudi se povukoše u stranu.

– Dorat je na levoj strani – objasnio je Luis pokazujući u tom pravcu.

– Idi ispred nas Luis i upozori ljude! Niko ne sme da se umeša ili napadne!

Nadzornik je dugim koracima i s pozom kao da čini nešto od životne važnosti prošao kroz portal i stupio na terasu. Držeći dlanove kraj usta naredio je ljudima gromkim glasom da se drže po strani i da ne preduzimaju ništa.

Kada je Šejn sa Klarisom izašao pred kuću nadzornika više nije bilo a ni drugih momaka sa imanja. Dorat je stajao u dubokoj senci. Šejn oprezno pogleda oko sebe ispitujući pogledom okolinu a onda priđe, vodeći zarobljenicu. Vinuo se u sedlo a onda oslobodio uzengiju i povukao je na leđa konja ispred sebe. Ona je, istina, za trenutak oklevala ali je snažan trzaj Šejnove ruke naterao da posluša. Odmah je poterao konja. Niko ih nije sledio. Kada se na časak okrenuo video je mnoge prilike na verandi kuće „Salomon“ ranča. Nije, međutim, primetio ni jednog jedinog jahača.

Jahao je držeći Klarisu ispred sebe dve milje prema istoku. Onda je zaustavio konja i pustio je da klizne. To mu je bar bila namera. Ona se, međutim, držala čvrsto za njegovu mišicu i pogledala ga u oči.

– Ti nisi čovek koji bi pucao na ženu – kazala je smešeći se. – To sam osećala sve vreme. Sledeći put, prema tome, budi oprezan!

Bila je doista izuzetno lepa, zelenooka. Već sam njen pogled mu je prodirao pod kožu. Tome još treba dodati da je dve duge milje udisao njen miris i njene obline osećao na svom krilu. Činilo mu se čak da se ona veoma trudila da je on što bolje oseti.

– U zabludi ste, madam!

– Dođi ponovo ako hoćeš da uzmeš onih obećanih deset hiljada dolara – kazala je dodirujući mu lice nežno vrhovima prstiju. Ja bih te uzela u svoju službu. Recimo za hiljadu dolara mesečno. Ne bi trebalo da radiš ništa drugo no da mene štitiš danju i naravno noću! Prišla mu je sasvim blizu i oborila kapke. No Šejn se savladao i sedeo na konju ukočen kao proštac.

– Nemaš nikakvih dokaza – nastavila je kada je podigla pogled prema njemu. – Nisi čak ni pokušao da objasniš šerifu šta si u stvari tražio i hteo na mom ranču. On bi te ismejao, zar ne?

– Verovatno!

Kliznula je s njegovog krila i stala na zemlju.

– Konja ti poklanjam! – kazala je. – Htela bih da s tobom budem u dobrim odnosima. Shvataš, zar ne?

– Ne shvatam, gospo!

– Da li je moguće da ne razumeš?

– Vi me se bojite, gospo – kazao je Šejn, dodirnuo obod šešira i poterao konja. Nije se više ni okrenuo.

Palo mu je na pamet da je ona slobodna, da nije udata! Kazala je da bi je trebalo štititi i danju i noću. Ispredala mu je priče koje omamljuju, želeći da u njemu podgreva nade, da mu raspali maštu. Ta hulja! Na taj način ga sasvim sigurno ne bi mogla pridobiti. No, ona je bila suviše lepa i suviše gorda da bi to mogla uvideti.

III

Klarisa Anderson je još uvek gledala za Šejnom kada je nadzornik s njenim konjem vođenim za uzde stigao do nje. Naravno od Šejna više nije bilo ni traga.

– Mi ćemo krenuti odmah čim vi stignete na ranč, madam – doviknuo je jašući u polukrug kako bi joj približio konja s prave strane. – Pridružiće nam se šerif i njegovi pomoćnici. Hoće da ga goni noć i dan dok ga ne uhvati.

– Neka se samo šerif i njegovi žutokljunci vrate kućama. Vinula se u sedlo, dok je nadzornik gledao krajnje iznenađeno.

– Šta vi svi mislite ko je taj čovek? – pitala je.

– Pa neki tip koji sebi daje veliki značaj i važnost. U stvari, protuva.

– Ja neću da on bude protiv mene – upala je nadzorniku u reč. Hoću da on radi za mene, a ne protiv mene. Treba da pripada nama!

Zapanjen Luis otvori usta i pokaza preko ramena.

– Madam, ali ja sam ga prijavio šerifu! Zbog pokušaja ubistva i zbog ucene. Šerif će ga...

– Pusti šerifa, Luis!

– Gospođo, ja vas molim. Bez njegove pomoći...

– Pa valjda ćemo mi i bez šerifa izaći na kraj s jednim jedinim čovekom – kazala je odlučno i poterala konja.

Jahala je konja plemenitog soja i iz odlične ergele. Bio je dobroćudan, ali veoma nervozan i osetljiv. U strahu je već dva puta bacio iz sedla ali joj se nije dogodilo ništa.

– Ljudi gore od nestrpljenja da pođu u poteru za Šejnom i daju mu lekciju. Oms je besan kao sam đavo i hoće da mu smrska sve kosti!

– Oms je običan panj! – presekla ga je Klarisa. – Niko neće jahati za njim!

– Ali, gospo!

– On će doći ponovo! – tvrdila je energično – Ili da ispiše svoje ime na našoj zdeli ili pak zbog toga što ga od njegovih namera može odvratiti samo metak.

– On je jedan bezobzirni kučkin sin!

– Ne, Luis! Ja sam uverena u to da on ne bi pucao na mene da ga je neko od mojih ljudi i napao.

– Ja sam Džefa i Latimera poslao gore stepenicama za poslužu da mu oni pošalju komad usijanog olova – kazao je Luis muklo. – No kada su čuli da vi naređujete da se ne preduzima ništa, poslušali su vaše naređenje.

Klarisa Anderson kao da je prečula Luisovu priču. Htela je da sazna nešto drugo.

– Da li je Meksikanac još uvek tu na imanju?

– Jeste, gospo!

– Mora da nestane i to odmah! – kazala je žustro. – I Bernold takođe. Šejnu su se njihovi likovi sigurno urezali u sećanje. Ako bi se dokopao i jednog jedinog čvrstog dokaza protiv nas sve je propalo. Ceo unosan i lep posao!

Na vidiku se nazirao ranč. Grupa jahača im je hitala u susret. Kada su jahači poznali gospodaricu, ošinuli su konje da bi gonili Šejna.

– Zaustavi ih Luis! – kazala je i nastavila da jaše. Nadzornik se odvojio grabeći prema jahačima.

Klarisa Anderson je nastavila putem, dojahala do kuće i klinula iz sedla ispred verande. Milovala je životinju po vratu sve dok se nije pojavio jedan od njenih ljudi da preuzme konja.

– Neka se kreće još malo – kazala je i dobacila momku uzde zakoračivši na verandu.

Meksikanac je dočekao na ulazu u kuću. Ime mu je bilo Leodoro Ubeda. Imao je oko četrdeset godina i bio visok i naočit. Posedovao je nekoliko javnih kuća. Jedna od njih se nalazila u Teksasu u Kervilu. Tamo je i on stanovao. Taj grad se nalazio na samo dva dana jahanja od Ostina. Njihovi odnosi su ranije bili veoma srdačni. Međutim, od pre godinu dana kada je hteo da siluje lepu Klarisu postali su veoma napeti i hladni. Ipak, poslovi koji su ih vezivali bili su suviše unosni da bi došlo do potpunog raskida. Nisu ih se hteli odreći ni jedno ni drugo. Za nežne, bele i plavokose devojkice koje su uz to još bile device plaćao je i do tri hiljade dolara. Zbog toga je, kad ustreba zaboravljala činjenicu da je on ustvari jedno besramno kopile i da je napastvovao u njenoj rođenoj kući i u njenoj spavaćoj sobi!

– Leodoro ti moraš smesta otputovati! – kazala je. – Taj čovek je izuzetno opasan. Ostavi devojkice ovde! Dovešćemo ti ih za dva tri dana u Kervil.

– Ali Klarisa, ljudi su već krenuli na put s devojkama – objašnjavao je. – Jedan jedini čovek, molim te lepo! Nego, kako si ti? Jesi li sve prebrodila bez ozleđa? Šerif će ga ustreliti! U to se zakleo!

– Kada su ljudi krenuli s devojkama?

– Pre jednog sata otprilike!

– Dozovi ih natrag! – vikala je Klarisa uzbuđeno.

– Ali zbog čega, pobogu? Ljudi su krenuli na zapad. Onaj lupеž je s tobom odjahao prema istoku. Srećan sam što si ponovo ovde.

– Molim te pozovi sve svoje ljude nazad zajedno sa devojkama. Taj Šejn je u stanju da učini sve pa i ono neočekivano.

– Moji ljudi nisu slepi, imaju oči u glavi. Hajde, smiri se! Osedlaću konja i poći za njima. Već smo utvrdili mesto sastanka.

– Luis će se pobrinuti za konje. Ti se pričuvaj i dođi ponovo. Za nekoliko nedelja će opet biti sveže robe!

Pružila mu je ruku. Meksikanac je galantno skinuo sombrero naklonio se i poljubio joj ruku. – Uvek tvoj sluga, Klarisa!

Ostavila ga je da stoji na verandi i ušla u kuću. U Kervilu je živelo mnogo bogatih Meksikanaca koje je on na svoj način snabdevao. Nijedna, pa ni najprljavija novčanica nije bila za odbacivanje.

Gosti Klarise Anderson su ponovo zauzeli svoja mesta na podestu. Sluga je svima točio piće.

Viktor Bernold, koji je uvek od nje kupovao devojke kad god ih je bilo, ustade od stola kada je primetio da ulazi i pošao joj u susret.

Živeo je u gradu koje je nosilo sveto ime Korpus Kristi. Njegova porodica je imala veliko brodogradilište i veliku trgovačku kuću. On, međutim, nije ušao u porodični posao nego je stalno putovao i svuda posredovao u poslovima sa prostitutkama. Klarisa je znala da dva puta za istu stvar naplaćuje proviziju. Jednom od devojaka koje su iz nekih razloga htele da promene svoj način života, a drugi put je naplaćivao od vlasnika javnih kuća. Držao je ispruženu ruku pred onima koji su u svoje kuće primali devojke. Uvek je i dobijao novac jer je za prostitutkama uvek bilo velike tražnje. Ona je čak znatno premašala ponudu, što nije bilo slučaj ni u jednoj branši. Bio je uvek spreman da kupi devojke i onda ih prodaje javnim kućama koje najbolje plaćaju. Povremeno je bivao sa jednom ili sa više devojaka i po nekoliko dana na putu da bi ostvario cilj. Međutim, nikada mu nije padalo na pamet da spava s nekom od njih. Utoliko se više udvarao ženama poput Klarise. Ozbiljnog izraza na licu sišao je niz tri stepenika, uhvatio Klarisu za ruke i povukao je nekoliko koraka u stranu.

– Hoće li tvoji ljudi uhvatiti tog čoveka? – pitao je zabrinuto. – Čuj, ja ga poznajem. Taj momak je njuškalo iz Vašingtona. Ako tvojim ljudima ne uspe da ga uhvate onda neka se nama dobri bog smiluje!

Klarisa ga je gledala zaprepašćeno. – Njuškalo iz...

– Da, draga moja on radi za vladu!

– Ali čoveče, pa šerif je bio ovde! – uzvratila je užasnuta. – Da stvarno radi za vladu... onda je mogao šamo jednom reću da... Odmahnula je odlučno glavom. – Ne! Ja u to ne verujem!

– Veruj ili nemoj verovati! – zaključio je Bernold, očigledno malo već pripit. Nosio je elegantno odelo od kineske svile. – Ja se sa svojim delom i sa svoje strane povlačim na neko vreme sve dok vazduh ne bude čist.

– To sam upravo i htela da te molim. Otputuj odmah i budi krajnje oprezan i budan. Sigurna sam da je Šejn dobro osmotrio lica prisutnih i da su mu se ona urezala u pamćenje. Uprkos tome ću pokušati da ga pridobijem, ubedim da odbaci svoj dosadašnji posao i da počne kod nas. On je vraški upotrebljiv i koristan momak.

– Klarisa, zar si izgubila svoj poslovično zdrav razum? – uzviknuo je zapanjen. – Taj momak je u stanju da se pretvara kao da je prihvatio posao kako bi svima nama mogao da slomi vrat. Sklanjaj prste s njega, ako boga znaš! Krećem odmah, ovog časa!

– Luis će upregnuti konje.

Bernold nije bio sam, imao je pratnju. Što je bivao stariji, pratilje su mu postajale sve mlađe žene. Pozvao je da siđe s podesta i pridruži mu se, dok je Klarisa sačekala ljubazno da bi se mogla pozdraviti. Nešto kasnije joj je prišao nadzornik.

– Šerif se nije dao nagovoriti, nije hteo da se vrati. Hoće po svaku cenu da se dokopa Šejna.

Klarisa na trenutak zatvori oči kao da je umorna. – Šerif i njegovi žutokljunci ga sigurno neće uhvatiti.

– Šerif ume odlično da čita tragove.

Gospodarica je strogo odmerila Luisa.

– Zbog čega mi stalno protivrečiš?

– Oprostite gospo! To mi nije bila namera. U stvari sam vam hteo samo reći da biste znali da šerif ne odustaje, ne popušta!

IV

Šejn spusti revolver kada je video da ga šerif sa svoja dva pomoćnika sledi. Pritajio se kao poljski miš i pustio ovu trojicu jahača da minu pored njega. Bio je veoma razočaran jer se nadao da su to Klarisini ljudi i da bi ih mogao pritisnuti i saznati nešto od njih. Uprkos svemu nije smatrao svoju misiju propalom. Ukrotiteljka zmija je sada znala da joj je neko na tragu, za petama. To će je najverovatnije učiniti nervoznom i izazvati je na neki nepromišljen potez. Bila je to uvek ista igra. Šejn je već upoznao sve njene varijante. Tu više za njega nije bilo ničeg novog.

Čuvari zakona su mamuzali konje ne bi li ga stigli. Šerif je, po svemu sudeći, bio čovek koji ne podnosi poraze. Sad je verovatno goreo od nestrpljenja da ispravi ono što mu se dogodilo, to jest što mu je promaklo da učini na „Salomon“ ranču.

Čovek iz Sedme brigade je sačekao da tri jahača nestanu s vida i da se topot njihovih konja više ne može čuti. Tada se vratio do svog riđana, vinuo se u sedlo i krenuo prema zapadu. Za čas se našao na brdovitom tlu tako da ga je neko samo iz neposredne blizine mogao primetiti. Iako su konjska kopita ostavljala u pesku duboki trag, blagi vetar ih je brzo razvejavao. Krenuo je u Ostin da zaštićen mrakom izvuče svoje stvari jer se u gradu više nije mogao niti smeo pojaviti. Niko nije smeo da sazna da je tu. Imao je nameru da zakuca na Sarina vrata i da se u zoru izvuče iz njene kuće, da bi neprimećeno napustio grad.

Sve se, međutim, odigralo znatno drugačije. Kada je izbio na drum koji je samo hteo da pređe, pored njega minu kočija u kojoj je sedeo elegantni Meksikanac, onaj kojeg je Šejn video u gostima kod Klarise Anderson. Sedeo je tik uz nju. Vozač ga je primetio ali ga nije poznavao pa nije ni obraćao pažnju. Meksikanac je natmu-

reno gledao u pod. Šejn zaustavi konja i zagleda se u trag koji je ostavljala kočija. I ona je grabila prema Ostinu.

Ko li je taj Meksikanac? Sedeo je za trpezom Klaris  Anderson. Da li je znao nešto o njenim nedozvoljenim prljavim poslovima. Mogao je isto tako biti i kupac otetih devojaka? Posrednik u nečasnom poslu? I sama Klarisa je pomenula da ta nesrećna stvo-renja kupuju posrednici.

Kada bi pošao da sledi kočiju, verovatno bi prerano stigao u Ostin. Doneo je odluku i krenuo poštanskim drumom koji je sledio nekadašnju indijansku putanju. Stalno je kočiju držao na oku. Da li da malo pritisne tog Meksikanca? Sigurno je da on nije navraćao na „Salomon“ ranč da bi lepoj Klarisi Anderson prekra ivao vreme. Očigledno joj nije bio ni rođak!

Odjednom kočija skrenu sa drumu. Šejn je zaustavio konja i netremice motrio. Deset minuta kasnije se kočija izgubila s vidika, nestala je u jednoj udoljici, obrasloj niskom šumom.

 ovek iz Sedme brigade promeni pravac kretanja i krenu za kočijom. Kada je stigao u udoljicu, išao je polako trudeći se da ga drveće zaklanja. Video je kočiju samo povremeno kada bi se pojavila iza drveća. Srećom, kočija je bila dovoljno teška da u dubokoj travi ostavi jasan trag. Zahvaljujući tome mogao je napredovati polako zaklonjen drvećem, a da ne izgubi kočiju i ne bude viđen.

Pri poslednjim zracima sunca i dnevnog svetla video je da kočija prelazi jednu uzvi icu. Stigavši do nje da bi u dubini od 30 stopa ispod sebe primetio gotovo potpuno zaklonjena drvećem jedna kola s arnjevima. Tu je gorela logorska vatra, a dim se dizao između drveća. Kočija se uputila pravo prema vatri. Šejn povuče konja u stranu, zaustavi se ispod veoma niskih grana jedne smreke i podupre sa pesnicama o vrh sedla.

Dva čoveka se pojavi e iza drveća i sa eka e da Meksikanac si e s kola. Nisu se pozdravljali ali su očigledno razgovarali. Obojica su bili Amerikanci. Kao, uostalom, i vozač kočije koji je odveo zapregu ispod drveća nedaleko od kola s arnjevima. Meksikanac i ona dvojica uskoro nestado e ispod bogatih krošnji.

Šejn sjaha s konja. Sunce je već bilo zašlo. Prve tamne senke dolazeće noći su se širile. Uskoro se nije više moglo razaznati šta se dešava ispod drveća.  to je mrak više osvajao, to je svetlost raspa-ljene vatre bivala intenzivnija. Purpurnocrveni odblesci su padali na kola i bojili li e i grane bojama pakla.

Mrak se doista pustio veoma brzo. Morao je da ve e svog ko-nja za jednu granu a onda krenuo. Upravo se zatekao na pola puta koji je kao kozja staza vodio niz obronak kada se iz pravca drveća zaori prodoran krik. Nije bilo sumnje da je u pitanju glas neke će-ne ili devojke. Do sada, međutim, nije video ni jednu ženu. Ubrzao je korake i uskoro ponovo čuo glas, jadikovku neke  ene. Šejn se sagnuo iza jednog  buna a onda čuo kako neko tr i u njegovom pravcu. Uspeo je da razume povike:

– Ovde. Tu ona be i! Hajde uhvati je brzo!

Šejn nije mogao da razabere da li je to možda Meksikan ev glas.

Nečija svetla prilika promakla je mimo njega na 200 jardi. Činilo mu se da je u pitanju žena. Njeno teško, hrapavo disanje mu je doprlo do ušiju. Po kretanjama, iako je trčala moglo se oceniti da je lakonoga.

Dva čoveka su potrčala za njom, stigla je, srušila na zemlju i bacila se na nju. Vrištala je i otimala se do iznemoglosti.

Šejn je krenuo bez oklevanja. Trčao je pogrbljen od grma do grma, prema drveću. Tamo je sve bilo obasjano crveno. Vatra je buktala. Vozač je nešto radio oko vatre. Verovatno je podsticao da bi ona dvojica gonilaca videla bolje.

Meksikanac je sve posmatrao iz kola s arnjevima. Čas kasnije se prebacio preko zadnje daske i krenuo iza svojih kola lakim korakom kao da u kolenima ima opruge. Na sebi je imao samo pantalone i čizme. Gornji deo tela mu je bio nag a duga, crna kosa razbarušena. Šejn mu je bio tako blizu da ga je ovaj primetio. Usporio je korak, zastao i upitao: – Gde je ona? Zar je niste dokopali?

Šejn se kretao lako i brzo kao panter. Meksikanac je video svoju zabludu i hteo da se baci u nazad. No čovek iz Sedme brigade je stigao u pravom trenutku da ga drškom revolvera raspali po glavi. Meksikanac je pao kao pokošen u travu i nije se micao. Vozač je čuo nešto iza sebe i okrenuo se od vatre.

– Senjor da li je sve u redu?

Senjor, međutim, nije mogao odgovoriti.

Vozač je ponovo pozvao: – Senjor gde ste, šta je bilo? Pri tome se udaljio od vatre. U tom trenutku je Šejn iz kola čuo neke zvuke, ličilo je na jecanje nekog deteta.

– Senjor! – Vozač stade kraj kola i počeo da kruži pogledom tražeći Meksikanca. U trenutku kada je Šejnu okrenuo leđa, pogodila ga je drška revolvera u glavu. Vozaču se noge izmakoše ispod tela. Kliznuo je na tle ne pustivši glasa.

U to su se dva Amerikanca pojavila u krugu svetlosti razbuktale vatre. Obojica su držali za ruke jednu ženu. Prošli su mimo vatre i prišli kolima. Kada su ugledali u travi dve nepomične osobe, zastadoše kao ukopani. Za to vreme se Šejn šunjao iza kola s arnjevima i prišao dvojici na pet koraka s leđa.

– Pustite devojkicu i podignite ruke! – kazao je oštro. Inače će vas vrag odneti!

Oklevali su i tražili rešenje svaki u očima onog drugog.

– Rekao sam ili će vas vrag odneti!

Pustili su devojkicu koja jecajući klonu na tle. Sreća za Šejna. Tako nije morao da se obazire na devojkicu, kada su dvojica lupeža potegla oružje i munjevito počela da pucaju. Šejn je već držao oružje u ruci spremno! Dvojici nasilnika, tako dobro osvetljenih vatrom da su predstavljali izvrsnu metu nije ostavio nikakvu šansu. Pucao je četiri puta i sva četiri puta pogodio cilj. Obojica su pala kao posečeni, kao da ih je neka nevidljiva džinovska pesnica bacila na zemlju.

– Ne treba da se bojiš – kazao je. – Vi ste slobodne. Ja ću se pobrinuti da se bezbedno vratite svojim kućama.

Gledala ga je bez reči i bez razumevanja onoga što je govorio.

– Koliko vas je?

– Četiri!

Čovek iz Sedme brigade je pošao prema kolima. Poveo je devojkicu obilazeći dvojicu mrtvih. Otvorio je dasku na zadnjem delu i ugledao nečije sramežljive prilike.

– Slobodne ste! Odmah krećemo za Ostin kod šerifa. On će se pobrinuti za to da stignete kući!

Sve četiri su bile plavuše, nežne konstitucije i krhkih zglobova, u stvari još deca. Sve su tri sišle s kola a onda zagrlile svog spasioca i nezadrživo zaplakale. Tešio ih je i umirivao. Živele su u Vičita Falsu i u Lotonu i zvale se Marija, Džesi, Melina i Ajlin. Ni jedna od Kelijevih devojaka nije bila tu.

Šejn je ispregao konje iz kočije a onda kazao devojkama da se popnu u kola. Meksikancu je vezao ruke na leđima, a vozaču vezao i ruke i noge. Obojicu je ubacio u kola.

Meksikanac je dolazio k sebi okretao glavu tamo-amo.

– Pit, Džek! – pozivao je prigušenim glasom.

– Možete govoriti glasno – kazao mu je Šejn. – Ta dvojica vas više ne mogu čuti.

– Ko ste vi?

– Šejn! – glasio je kratak odgovor.

Posle toga je zavladala tišina. Meksikancu je bilo jasno na koga je naleteo i šta to za njega i za ostale znači, sve ostale umešane u ove prljave poslove.

Šejn se saže, dokopa ga za desno rame i podiže na noge.

– Nisam odeven – kazao je Meksikanac.

– Nisam slep! Napred, kad govorim! Gurao je svog zarobljenika prema kočiji na koju su se u međuvremenu smestile devojke.

– Idemo u Ostin, kod šerifa! On će sutra ujutro dojahati ovamo radi uviđaja i doneti vam odeću u zatvor.

Zastao je kao ukopan kada je u dnu kočije video devojke uplašene kao životinje u klopci i čvrsto priljubljene jedna uz drugu.

Čovek iz Sedme brigade ga je naterao da sedne na kočijaško sedište. Popeo se poslušno i seo, a Šejn izvadio lisice iz džepa i vezao Meksikančev zglob desne ruke za naslon sedišta. Mogao je, istina, da skoči sa kola ali i da trči uz njih uz opasnost da će ga točkovi zakačiti i samleti.

– Još ćete proklinjati samog sebe Šejn! – kazao je cedeći reči kroz zube. – Stići ćete u sam pakao! Mi smo moćniji nego što to...

Šejn mu pritisnu cev revolvera na zube: – Zaveži! Nisam uopšte u poziciji da tako nešto slušam!

Meksikanac je od straha prevrnuo oči tako da mu je Šejn mogao videti samo beonjače. Spustio je cev revolvera i poterao konje. Spremno su povukli kočiju.

– Kako ti je ime i kuda si nameravao da odvedeš devojke?

Meksikanac je utonuo u ćutanje.

– Možemo mi to i drugačije, na obrnut način – kazao je Šejn, skrećući kočiju prema grupi drveća. – Prvo ću ti izbiti zube a onda

postavljati pitanja. Ti ćeš odgovarati. Možeš i odmah da odgovaraš pa da zadržiš zube. Ne očekuješ valjda da bi ti iznikli novi?

– Bili smo na putu za Kervil, a ja se zovem Leodoro Ubedo.

– Koliko si para izbrojao za jednu devojk?

Meksikanac je opet utonuo u ćutanje.

– Znači li to da se odričeš zuba?

– Tri hiljade dolara.

– Po devojci, za svaku?

– Si, senjor.

– Zar to nije po malo gramzivo? To baš nisu cene među prijateljima.

Ovog puta Meksikanac nije kazao ništa.

– Kada mi se bude pružila prilika kazaću joj to! – rugao se Šejn. Zaustavio je kočiju, odvezao svog konja a onda ga ponovo vezao za kola. Životinja je radosno mahala glavom jer joj izgleda nije prijal da bude uvučena u žbunje i vezana za granu. Krenuli su dalje. Uskoro su se na vidiku pojavila svetla Ostina.

*

Šerif je sedeo u svojoj kancelariji u Ostinu i bio okupljen mešanjem meksičke rakije, pulke sa sokom od krastavaca. Brzo je ispio sadržaj i sa žaljenjem piljio u prazan bokal. No kada je pred sobom ugledao Šejna bio je u magnovenju potpuno trezan. Skočio je na noge i mašio se oružja.

– Ostavite to! – kazao je čovek iz Sedme brigade i pokazao na četiri devojke pošto se izmakao u stranu van domašaja oružja. De-lovale su jedno i izmučeno. U međuvremenu je saznao da je najmlađa imala 14 a najstarija 17 godina. Bilo je krajnje vreme da otmičari odgovaraju za svoja nedela.

– Na „Salomon“ ranču se nalazi otmičarsko gnezdo. Tamo je banda otmičara kod kuće – objašnjavao je Šejn. – Ova deca... – naveo je imena otetih devojaka, mesta u kojima su živele i naravno godine koje su imale. – Njih je otela momčad Klarise Anderson. Dovedene su na ranč. Tamo su dve nedelje sa još sedam otetih devojaka držane zatvorene sve dok jedan Meksikanac koji u Kervilu ima javnu kuću nije kupio i poveo sobom. Ukoliko s Meksikancem hoćete da izmenjate nekoliko rečenica možete, eno ga napolju sedi u kočiji kojom smo se i dovezli ovamo. No, možda bi bilo bolje da prvo govorite s devojka. Meksikanca sam vezao da se ne bi mogao baš lako osloboditi.

– Rekli ste Klarisa Anderson?

– Jesam. Reč je o „Salomon“ ranču na kojem smo se danas već sreli. Andersonova je opasna ptica! Čućete, uostalom sve!

Šerif je sklonio ruku sa „kolta“. Nije mogao da poveruje u ono što je upravo čuo i u ono što je gledao svojim očima. Lagano je obišao sto, odmerio prvu devojk i mahnuo rukom da priđe.

– Kako se zoveš? Odakle dolaziš i kako si dospela ovamo?

Čuvar zakona je samo kolutao očima dok je slušao o potrebnim sudbinama ovih devojaka. S vremena na vreme bacao je pogled na Šejna koji, istina, nije govorio mnogo. Kada je saslušao devojke krenuo je napolje a čovek iz Sedme brigade za njim.

– Senjor Ubedo! – gotovo jeknu iznenađeni šerif.

Šejn izvadi ključ iz džepa i otključa lisice. Senjor Ubedo je bio slobodan. No na kratko jer ga je šerif poveo u zatvor i zaključao u ćeliju. Posle toga su odveli devojke i iznajmili im sobe.

– Isuse bože! – iščudavao se šerif idući s Šejnom ulicama Ostina utonulim u mrak. – Zbog čega nista danas meni i mojim pomoćnicima na „Salomon“ ranču natočili čisto vino, kazali kako stoje stvari? U tom slučaju bi se sve odvijalo drugačije.

– To sam ja i hteo! – uveravao je Šejn. – Međutim, još nisam imao ništa u rukama, nikakav čvrst dokaz. Samo nekoliko ne baš potkrepljivih sumnji. Vi biste me siguran sam samo ismejali!

– Tu damu ću ja da uzmem malo pod svoje! – kazao je čuvar zakona odlučno. – Meksikanac i ne mora da govori bilo šta. Izjave onih nesrećnih devojaka su sasvim dovoljne. Napraviću nam još jedno piće. Sok od krastavaca i pulka. Staro mornarsko piće.

Ono što mu nije promaklo bila je činjenica da u Vilijevom salunu još uvek gori svetlost. Međutim, Šejnu nije uspelo da se odvoji od šerifa. Morao je s njim u kancelariju da sačeka da ovaj napravi čuveno piće i da otpije bar malo.

– Ja ću vas sutra pratiti, doći ću rano – kazao je polazeći.

– Nije potrebno! – odbi šerif odlučno. – To ću srediti sa svojim pomoćnicima. Nego, ko ste vi u stvari? Mislim...

– Porodica Keli me je najmila – objašnjavao je Šejn, jer morao je da dâ bilo kakav odgovor i objašnjenje čuvaru zakona.

– Mirna Keli se udavila – kazao je šerif. – Ja je nisam video. Kada sam se vratio u grad ona je već bila pod zemljom. Čuo sam o tom slučaju od pouzdanih svedoka.

– Neka je blažen onaj ko veruje – uzvratila Šejn.

– Vi se držite po strani, Šejn. Nemojte o svim ovim stvarima govoriti u međuvremenu. Ukoliko bi mi vaša pomoć doista bila potrebna, obavestiću vas.

– Čoveče, ne možete samo vas trojica sami da odete u tu đavolju špilju! Znete li da ta bezumna žena iza ambara ima zmijsku jamu da bi mogla zbrisati sa lica zemlje nepoželjne osobe!

– Nisam znao, ali ste me vi sada upozorili na to. Pregledaću pažljivo sve, svaki kutak. Osim toga, neće nas biti samo trojica!

– Ja sam odseo u hotelu. Ukoliko nisam tamo ostavite mi poruku na recepciji.

– Jeste li za još jedan gutljaj ove blagotvorne mešavine?

– Prilično jako piće! Hvala! Prijatna vam noć – rekavši to Šejn napusti šerifsku kancelariju.

U Vilijevom salunu su upravo mršavi Balti i Sara podizali stolice na stolove. Sara je zevala kada je ušao u salun. No kada ga je ugledala sav umor kao da je bio rukom odnesen. Šejn je priskočio

u pomoć. Kelner mu se smešio ljubazno i značajno. No čoveku iz Sedme brigade to nije smetalo. Najzad je, držeći Saru ispod ruke napustio salun i mahnuo Baltiju u znak pozdrava. Ovaj zaključa vrata za njima. Sara je bila srećna da je Šejn opet njen. Ruku pod ruku išli su otvoreno i polako prema njenoj kući. No čim su stupili unutra s njihovom uzdržanošću je bilo gotovo. Grlili su se i ljubili veoma strasno. Skidali su jedno drugom odeću. Komad po komad. Sve se to događalo na samim vratima. Šejn je odneo Saru u postelju i kliznuo u jastuke zajedno sa njom. Sara je uzdisala od ushićenosti i od sreće. Savila je kolena sve do brade kada se Šejn spojio s njom. Kretala se snažno i brzo sve dok nije stigla do ekstaze. Sve kočnice su popustile i zapretila opasnost da će ih bujica strasti odneti. Novi dan je već svitao kada su se iscrpljeni i zadovoljni predali umoru i klonuli u jastuke. Utonuli su u san zagrljeni.

Šejn je mislio na šerifa koji je sada stupio u akciju i na ukrotiteljku zmija kojoj je najzad pomrsio račune. Bilo je doista krajnje vreme!

Bila je to međutim, poslednja misao koja je nestala kao što je i došla pre nego je zagnjurio lice među Sarine velike čvrste grudi. Nigde se ni jedan čovek ne može bolje odmoriti nego baš tu pošto je obavio svoje proklete dužnosti i obaveze i ne jednom pri tome stavio život na kocku!

V

Klarisa Anderson je upravo završila svoju jutarnju toaletu i bacila poslednji, ispitivački pogled u ogledalo kada je čula svoje ljude kako trče uz stepenice. Luis je pozivao glasno da je kuća odjekivala.

Prišla je vratima, otvorila ih i pogledala napolje. Videla je tri čoveka: Luisa, Latimera i trećeg kojeg nije poznavala.

– Šejn je uhvatio senjora Ubedu, ustrelio njegove ljude i četiri devojke poveo u Ostin kod šerifa! – saopštio je Luis zadihano i uzbuđeno.

Klarisi se činilo da joj se na ramena svalio teret od preko sto kilograma. Kolena kao da su joj omekšala. Nije htela da poveruje u ono što je čula. To prosto nije smelo biti istina!

Luis potapša trećeg, nepoznatog čoveka po ramenima.

– Ovo je Din Rid. Jedan od šerifovih pomoćnika, stanuje kod njega i kod njegove žene. Tamo je na stanu i na hrani. Šerif je jutros veoma rano izvukao iz postelje svog pomoćnika i sve mu to ispričao. Dinova žena je čula kroz vrata celu priču i prenela je mužu. Probudila ga je da mu ispriča. Din Rid je bio dovoljno domišljat da iznajmi konja i odmah dođe kod nas da nam saopšti šta se zbiva.

– Dajte mu da jede – kazala je Klarisa jer joj od straha i užasa ništa drugo nije palo na pamet. Ljudi se nisu pomerili s mesta.

– Šerif namerava danas pre podne da očisti Ogijeve štale na „Salomon“ ranču – kazao je Din Rid.

– Augijeve štale – ispravio ga je Latimer. – To je po jednoj veoma staroj bajci. Te štale su, priča se, bile veoma zapuštene.

– Pa dobro ako je pominjao bajke, zna se ipak šta smjera – tvrdio je Rid.

– Devojke su smeštene u hotel, gde i Šejn stanuje – dopunio je Luis. – Šerif namerava kasnije da organizuje da se devojke vrate kući.

– Da, baš to je šerif kazao, a moja žena je čula – potvrdio je Din Rid. Bio je to čovek visokog rasta, širokih ramena i kratkih nogu, a dugih ruku. Delovao je robusno i ne baš inteligentno, koliko se moglo zaključiti po pogledu. Bar je Klarisa Anderson stekla takav utisak.

– Sve to je čula jedna žena – kazala je Luisu prilično uznemirena. Ona je to ispričala mužu, on je to kazao tebi, a ti si to upravo saopštio meni. Da nije lanac možda duži? Ljudi su je posmatrali upitno a ni jedan nije shvatio šta je time htela da kaže.

– Plati ga i pošalji nazad – kazala je odlučno. – Posle toga sazovi ljude ali bez gužve, tiho.

Din Rid je u pravom smislu reči strgnuo šešir s glave i naklonio se duboko do crne zemlje. – Hvala vam gospo! Veoma ste dobri, gospo. Moje poštovanje, gospo!

Klarisa Anderson ga odmeri prezrivo, pogleda značajno svog nadzornika i povuče se u svoje odaje. Ljudi su za to vreme grabili niz stepenice.

Vlasnica „Salomon“ ranča prišla je prozoru i posmatrala predeo koji se ukazao pred njom. Nije, međutim, mogla da primeti ništa. Bolje rečeno nije videla ništa jer je u mislima odlutala na drugu stranu. Zglobovi su joj otežali. Shvatila je da je sve gotovo, propalo ukoliko je istina ono što je onaj neotesanac i grubijan čuo od svoje žene. Mora da je istina. Što je duže razmišljala o tome njena nedoumica bila je manja.

Šejn, taj kućkin sin! Dobro ga je procenila. Čovek kao stablo, tvrd kao čelik! Upravo onakav kakav bi joj se dopao. Volela je takvu vrstu ljudi ali nije baš sretala često takve. Naravno okolnosti su sada bile nepovoljne. Susret s njim nije doneo ono što je priželjkivala. Naprotiv!

Taj pasji sin! Njemu čovek kakav je Ubedo nije bio dorastao. To, uostalom, nije ni Viktor Bernold, posrednik koji je sa svojim devojka bio na putu za Korpus Kristi. Nije smela ni da pomisli šta bi bilo da Viktor padne u ruke Šejnu i ovaj ga zajedno sa devojka sprovede u grad!

Okrenula se od prozora, pošla prema vratima i sjurila se niz stepenice dozivajući iz sveg glasa svog nadzornika.

U predvorju su se upravo okupili njeni ljudi. Luis je grabio uz stepenice, preskačući po tri u susret gospodarici. Klarisa je zastala i ućutala.

– Šta želite gospo? – pitao je zadihano Luis.

– Gde je Šejn? – gotovo je kriknula.

Nadzornik je gledao zbunjeno.

– Šejn? Mislim da je u hotelu. Ili možda nije?

– To ja pitam tebe! – breknula se Klarisa.

– To Din Rid nije pominjao, gospo!

– Pošalji jednog čoveka u Ostin!

Nadzornik je upravo krenuo dole kada ga gospodarica zaustavi.

– Poteraj drugog čoveka za Bernoldom. Treba da ga upozori na Šejna. Ukoliko se Šejn ne nalazi u Ostinu svi ćemo krenuti za Bernoldom. Naravno ako nije još prekasno za sve – dodala je gotovo šapatom.

Luis klimnu potvrdno glavom. – Shvatam, gospo! Okrenuo se i pošao dole do ljudi koji su ga gledali napregnuto, puni iščekivanja.

Klarisa se vratila u svoje odaje i ponovo prišla prozoru. Nije ni sama znala koliko je dugo stajala tako razmišljajući šta će biti i šta bi moglo biti, kada je trže kucanje na vratima i Luis uđe očigledno veoma uzbuđen.

– Din Rid se vratio, gospo! Šerif dolazi! On ih je sreo nedaleko od gaza. Tamo ih je video i odmah se vratio ovamo da nas upozori.

– Koliko ih je? – pitala je osećajući kako joj srce burno tuče.

– Ukupno šest ljudi, zajedno sa šerifom!

Klarisa Anderson obori kapke gledajući svog nadzornika nertemice. Revolveraš Luis se osmehnu i sleže ramenima.

– U mojim očima je šerif iz Ostina uvek bio neprijatan i nametljiv tip.

Gospodarica „Salomon“ ranča je prihvatila ovu ocenu sa je-dva приметnim osmehom i klimnula glavom. Luis je nastavio da se smeje, a ona zajedno sa njim.

– Samo ćemo nas dvoje poći njemu u susret napolje na verandu. Tamo ćemo ga dočekati. Rasporedi ljude svuda okolo. No niko se ne sme pojaviti, niti pokazati, sve dok ja ne budem dala znak.

Luis razvuče usta i saučesnički odmahnu glavom. Krenuo je napolje. Ako su čuvari zakona stigli do gaza mogu za pola sata biti ovde.

Klarisa je prišla ormaru, izvukla iz njega opasač i opasala ga preko široke suknje. Pojas i revolveri se od nabora nisu primećivali. Naravno, kada je stajala mirno. Kada je izašla na verandu Luis je već bio tamo. Šerif i njegovi ljudi upravo su projahali kroz kapiju. Bila su doista samo šestorica.

– Baš izuzetno lud čovek! – prosikta Luis kroz zube. – Šta on zamišlja, šta ga tu očekuje?

Zaustavili su konje ispred stepenica. Šerif i njegova dva pomoćnika su sjahala i krenula uz stepenice.

– Dobar dan, šerife! – kazala je Klarisa Anderson izuzetno hladno.

Šerif je stao pred nju i pogledao je pravo u oči.

– Ne gospođo, uopšte nije dobar dan. Na žalost nije! Moram

da vas uhapsim i pretražim vaše imanje. – Pri tom joj je pružio komad hartije. – Ovo je sudski nalog!

Klarisa se nije ni pomakla s mesta, niti pružila ruku da prihvati pruženi papir.

Čuvar zakona jednostavno pusti da hartija padne na tle.

– Ovo je primerak za vas! Trebalo bi da ga pročitate!

– Za šta sam to optužena?

– Tereti vas činjenica da ste devojke, čak decu kidnapovali ili naložili da budu kidnapovani a onda ih kao roblje prodavali vlasnicima javnih kuća.

– Pa to je smešno!

– Žao mi je, nije smešno! Dokazi su teški i jasni!

– Svi navodni dokazi potiču od tog Šejna! Vi znate veoma dobro da taj čovek hoće da me uceni. Bili ste ovde svedok toga.

– Ja sam one četiri nesrećne devojke saslušao kao i senjora Ubedu. On je sve do detalja priznao.

– Da, ono na šta ga je Šejn prinudio! Ili možda vi!

– Gospo ja bih vas stvarno zamolio! – kazao je šerif veoma zvanično.

– Laži! Sve same, podle laži, izmišljotine – odmahivala je glavom a onda nervozno sklonila kosu s čela. Bio je to divlji, neobuzdan i prkosan pokret. – Ja ću vas tužiti! Čuvajte se!

– Moram da izvršim pretres kuće i imanja! – saopšti šerif i zakorači napred. Prošao je između Klarise i Luisa. Sledili su ga pomoćnici, ali su obišli ono dvoje.

Gospodarica „Salomon“ ranča je pogledala Luisa bespomoćno jer nije znala šta bi sada trebalo da učini. Tek kada je on potekao oružje mašila se i ona svog revolvera.

– Stoj! – viknuo je nadzornik prodornim glasom. – Stanite! Ni koraka dalje.

Odjednom se momci sa ranča pojaviše svuda oko šerifovih ljudi i uperiše puške u njih. Luis ispali metak što je ujedno i bio signal. Puške momaka sa „Salomon“ ranča su sevale i praštale. Šerif, njegovi pomoćnici i dvojica jahača koji su pošli ovamo nisu imali nikakvih šansi. Luis je potrčao prema Klarisi, uzeo je u naručje i s njom zajedno se bacio na zemlju. To je bilo suvišno. Pao je na leđa a ona preko njega. Pritisnuo je uz sebe i posmatrao je s obožavanjem ne ispuštajući je sve dok pucnjava nije sasvim umukla. Držao je tako čvrsto tako da nije mogla da se pokrene. Njeno lice bilo je tik uz nadzornikovo.

Nadzornik Luis je zatim pustio, a ona ostala još za trenutak da leži na njemu.

– Da to više nisi nikada učinio, kopile jedno ili ću te najuriti na licu mesta! – Oduprla se o njegove grudi i ustala.

Luis je poluošamućen skočio na noge.

– Ali gospo, ja sam samo hteo da vas zaštitim! – Ućutao je istog časa jer ga je njen pogled pogodio kao munja. Povukla se odmah u kuću. Luis je odmah preuzeo komandu. Naredio je da dote-

raju kola da bi na njih natovario mrtve. Posle toga je otišao kod gospodarice u njenu spavaću sobu gde je stajala na prozoru i pratila šta se u dvorištu zbiva.

– Kuda sa mrtvima, madam? U grad ne bismo smeli da ih otpremimo. Zbog toga sam mislio na zmijsku jamu.

– Ne! – uzvratila je oštro, ne okrećući se prema njemu. – Neka nestanu bez traga. I oni i njihovi konji! Ovdje ih mi nikada nismo videli. Kasnije ćemo proturiti priču da to mora da je Šejnovo delo, njihov nestanak. Uostalom, mogu svedoci da potvrde da se juče ovde odupro šerifovom hapšenju koristeći oružje i mene kao taoca!

– On, dakle, ima prijatelje – Luis s nevericom odmahnu glavom.

– Ne, nema ih. To ćemo mi samo tvrditi. Najzad, njih je ovde bilo šest a on je samo jedan. Teško je poverovati da ih je sam sredio. A što se Šejna tiče, čovek kakav je on i nema prijatelje.

– Dakle odvešćemo ih do Kolorada!

– Podsećam te na gaz. Nedaleko od njega je voda duboka i puna virova.

– Svakako gospo!

– Požurite! Čim budemo saznali gde je Šejn, krenućemo. – Najzad se okrenula prema nadzorniku. – Koga si poslao u grad, Luis?

– Kolija. On je veoma pouzdan čovek.

– Nadam se da će biti tako i ovog puta. Kada očekuješ da će se vratiti na ranč?

– Najranije za jedan sat.

Samo da ne bude prekasno. Udahnula je vazduh punim plućima. Ukoliko je Šejn pošao za Bernoldom da bi i njega i devojke takođe doveo u Ostin, moraju ga njeni ljudi presresti. Naravno pre nego što kroči u Ostin. U gradu o tome niko ništa ne bi smeo da sazna.

– Nekoliko ljudi bi trebalo da izvuče devojke iz hotela – reče Luis i trže je iz razmišljanja. – One su gospo veoma važni svedoci neprijateljske strane.

– Pre svega odvezite mrtve na reku! Ljudi bi trebalo da požure. Sada nam je svaki čovek potreban!

Luis se okrete na petama i odmaršira napolje. Klarisa je opet gledala kroz prozor. Morala je po svaku cenu da dobije ovu opasnu igru. Poker partija u kojoj je sam život ulog! U njoj je Šejn bio džoker! Ako uspe da ga pošalje pod zemlju onda će ona biti pobednica. Pucanj kojim bi on bio poslat u smrt obznanio bi ujedno njenu pobeđu!

Šteta za tog visokog lepog momka! Smešila se pomalo tužno. No on je samom sebi presudio, usmerio sudbinu! Ona mu je sa svoje strane ponudila veoma primamljiv i dobro plaćen posao. Ako nije shvatio ništa, to je njegova stvar!

Život se poigrao njime. Najzad samo onaj koji je moćan može da vlada. Svi ostali moraju se povinovati. Zar je moguće da Šejn ne poznaje ta pravila? Ona mu je olakšala i omogućila izbor. Tako je bar Klarisa mislila.

Sat kasnije je Luis ponovo stajao na pragu njene sobe. Pobednički osmeh igrao mu je na usnama.

– Šejn je u gradu!

Pogledala je ozbiljno svog nadzornika a onda joj je na usnama zaigrao osmeh olakšanja.

– Osedlajte konje! – naredila je.

*

Kancelarija je bila zaključana, a kapci zatvoreni. Verovatno je šerif strahovao da bi neko mogao osloboditi Meksikanca. Tek kada je prešao u susednu saračku radnju, Šejn je saznao da je šerif odjahao iz grada sa smešno malom grupom ljudi.

– Bilo ih je šest ili sedam – kazao je sarač. – Baš sam stajao na prozoru.

Bio je to trenutak u kojem je čovek iz Sedme brigade počinjao da sluti da je šerif tajnu zbog čega nije poveo 20 pa i 30 ljudi na „Salomon“ ranč najverovatnije odneo u grob. Bilo je tri sata poslepodne. Šerifa i njegovu malu grupu je već smatrao mrtvom. Odmah je napustio saračevu radnju ne razmišljajući o tome da se sada i on nalazi u opasnosti. Ako se ona ukrotiteljka zmija izvukla i isplivala na površinu, onda se Meksikanac nalazi u opasnosti. U životnoj opasnosti. I četiri devojke u hotelu takođe!

Sirotice, sa koliko su čežnje čekale da ih neko povede na put nazad u zavičaj, u okrilje svoje porodice. Sigurno nisu imale pojma o opasnosti koja se opet nadvila nad njih.

Šejn je prešao na drugu stranu ulice. Prišao je šerifskoj kancelariji ušavši kroz kolsku kapiju. Prišao je sporednim vratima. Tri snažna udarca su bila dovoljna. Meksikanac je sedeo u ćeliji bleđ kao sveže okrećeni zid. Očekivao je ono što je Šejn hteo da spreči, to jest osvetu Klarise Anderson jer je sve priznao.

– Šejn! – uzviknuo je Meksikanac i prekrstio se. – Već sam pomislio da je ona!

– Ja sam to! Međutim, moramo računati da je ona već na putu za Ostin! – kazao je Šejn i otključao ćeliju. Meksikanac nije više bio nag do pojasa. Šerif mu je doneo stvari a vozača pustio na slobodu. Izašavši iz ćelije Meksikanac je gledao oko sebe ne shvatajući. – Šta se zaboga dogodilo?

– Šerif je pao na nos! – uzvratila Šejn bez ustručavanja.

Ubedo ga je shvatio odmah.

– Šta? Zar je naložila da ga ubiju? Odakle vi to znate?

– Ne znam. To mi govori moje šesto čulo. Šerif je sa pet ili šest ljudi odjahao kod nje na ranč.

– Zar je taj momak lud? – zapanjio se Meksikanac.

– Sada bi već mogao biti mrtav.
– Da, da. Ali šta će sada biti sa mnom? Šejn, vi i šerif ste me omeškali, izvukli priznanje. Sada zahtevam zaštitu, onu koju mi je šerif garantovao.

– Pa to nije moja obaveza.

– Ako je šerif mrtav, držaću se vas Šejn!

– Slažem se! – kazao je čovek iz Sedme brigade i spustio mu ruku na rame. – Ja i jesam došao ovamo da bih sprečio onu opaku ženu da vam oguli kožu. Ali to ne može tek tako. Shvatate li?

Meksikanac ga odmeri mračno i stavi pesnice na bedra. – Hoćete da za to dobijete novac, zar ne?

– Naravno da morate platiti – Šejn se nasmeja gorko. No ne dolarima, vi bestidno kopile! Za koga me to smatrate? Ne, ja od vas tražim čvrsto obećanje da nećete odmagliti! Ako onoj opasnoj ženi treba da podmetnem nogu ne mogu vas čuvati danonoćno, bdeti nad vama.

– Gde to hoćete da me smestite?

Šejn podiže ruke kao da se brani.

– Odvešću vas kod jedne poznanice, a vi ćete mi dati reč da to mesto nećete napuštati. Onoj opasnici se ne može ništa bolje dogoditi nego da vi nestanete zauvek sa lica zemlje. Trljala bi ruke i smejala se. Ne zaboravite pritisak, teret koji joj možete prevaliti na pleća i oterati na vešala ne sme da se smanji. Toga je ne smemo osloboditi. Vaša izjava pred sudom slomiće joj vrat.

– Ja sam spreman na to, Šejn. Ta spremnost ne bi trebalo da me staje života. Ako bi me ona pronašla od toga trenutka sam mrtav.

– Neće vas naći! To vam ja obećavam. Vi mi samo dajte reč da nećete odmagliti dok se ja tom ukrotiteljkom zmija budem bavio!

Govoreći to Šejn je pružio ruku koju je Meksikanac prihvatio.

– To naravno samo pod pretpostavkom da me vi doista možete zaštititi – dodao je brzo. – Ukoliko vi ne budete održali obećanje, reč koju sam vam dao više me neće obavezivati.

– Slažem se – prihvatio je Šejn. – Hajdemo! Nestanimo što pre odavde. Čovek iz Sedme brigade ga dokopa za ruku i pozva: – Na sporedna vrata!

Meksikanac ga je samo pogledao i shvatio. Brzo je krenuo za Šejnom.

Napustili su kancelariju kroz sporedna vrata hitajući preko dvorišta prema kapiji. Šejn proviri na ulicu. Jahači se nisu mogli nigde videti na daleko i široko. Brzo su prešli ulicu i uputili se u hotel.

– Zar ovde? – pitao je podozrivo Meksikanac. Osećao se nesigurnim čim su stupili u hotel.

– Moramo devojke povesti sobom – objasnio je Šejn. – Šerif ih je smestio ovde s namerom da ih poštanskom kočijom pošalje kući.

Izraz Meksikančevog lica se izmenio. Kao da mu je taman gradonosni oblak prekrpio lice. Šerif je o ovom poduhvatu razmišljao

dugo. No u Ostinu je poznavao samo Saru, samo u nju imao poverenja. Osim toga u kolima sa arnjevima se nije moglo dogoditi bog zna šta. On se stvorio odmah na licu mesta. Zbog toga je zastao na stepenicama i kazao Ubedu. – Ja ću govoriti s devojkama. Vi sačekajte ovde!

Gledao je Šejna a oči su mu sevale.

– One vam neće učiniti ništa a vi molim vas nemojte ništa učiniti njima. Osim toga, meni ne ostaje drugo rešenje. Imam samo jedno jedino skrovište!

Šejn ga je ostavio da stoji a onda potrčao grabeći po dva stepenika. Našao je devojke u Ajlininoj sobi. Sedela je na jednoj stolici sa knjigom u ruci i čitala im nešto. Ostale tri su sedele na podu oko nje i srdačno se osmehnule kada su ugledale svog oslobodioca.

– Mi, na žalost, moramo nestati odavde. Hajdemo! Odvešću vas na neko drugo mesto. Šejn im je u nekoliko rečenica objasnio situaciju i na kraju kazao da Meksikanac čeka, da je sada on kao veoma važan svedok, da je sve priznao i da bi i sam želeo da vidi otmičare kažnjene. Zbog toga se upravo i nalazi u istoj opasnosti u kojoj i vi – kazao je na kraju.

– Ako ne može biti drugačije i razbojnici uz njegovu pomoć mogu biti kažnjeni, ja pristajem! – kazala je Elejn, najstarija među devojkama. Mi, međutim, nećemo da ostajemo same s njim!

To im je Šejn obećao i devojke bez oklevanja pođoše za njim. Pri tome su se uplašeno i nesigurno ipak čvrsto držale za ruke. Kada su ugledale Meksikanca zastale su, a on je izbegao da ih pogleda.

– Hajdemo! – rekao je Šejn odlučno.

Napustili su hotel kroz sporedna vrata. To im je uspelo tako dobro da ih baš niko nije primetio. Preko napuštenih placeva i uskim ulicama čovek iz Sedme brigade ih je vodio do Sarine kuće.

Sara radosno uskliknu kada je videla Šejna na svom pragu ali se ukočila kada je videla osobe iza njega.

– Ovo nisu sestre Mirne Keli, ali imaju sličnu sudbinu. Noćas mi je uspelo da ih oslobodim. Senjor Ubedo je veoma važan svedok protiv vlasnice „Salomon“ ranča. Klarisa Anderson je, u stvari, vođa bande otmičara!

Sara zbunjeno zavrte glavom.

– A šta je s šerifom? Zašto ovi ljudi ne idu kod čuvara zakona?

– Moramo računati s tim da je šerif mrtav, da je ubijen na „Salomon“ ranču – objasnio je Šejn.

Sara nije bila oduševljena, ali je bila ljubazna i prihvatila Meksikanca i devojke kao goste u svojoj kući.

Na Sarino razočaranje Šejn se oprostio odmah i pošao dalje. Poljubio je i stegao u naručje. – Naići ću večeras još jednom, ne brini!

Vratio se u hotel, zapakovao svoje stvari, platio račun i osedlao konja.

Šejn je bio udaljen jednu milju od grada kada je ugledao Kla-

risu Anderson i njene revolveraše. Tačno dvanaestoricu. Ona je jahalala na čelu. Skrenuo je u jedan šumarak i pritajio se iza gustih borova. Sačekao je da nestanu sa vidika, a onda nastavio put. Kada je posle jednog sata stigao na područje „Salomon“ ranča nigde nije video živu dušu. Poterao je konja iza ambara i još jednom bacio pogled u zmijsku jamu. Tamo nije bilo traga od šerifa i njegovih pratilaca. Veliki ambar je stajao otvoren. Uterao je konja unutra, bacio pogled unaokolo veoma pažljivo jer je unutra vladao polumrak a potom izašao napolje na sunce. Kod rančerske kuće je stajao jedan čovek i posmatrao ga. Šejn potera konja prema njemu.

– Ko ste vi? Tražite li ovde nešto određeno? – pitao je čovek. Izgleda da nije znao s kim ima posla, nije to čak ni slutio.

– Tražim šerifa. U Ostinu su mi kazali da je jutros dojahao ovamo.

Čovek je bio visok i mršav. Odmahnuo je energično glavom. – Ovde nije dolazio nikakav šerif. Bolje je da se odmah vratite u Ostin. Možda je u međuvremenu već stigao u svoju kancelariju.

– Pripadaš li ti momčadi sa „Salomon“ ranča ili njihovoj bližoj okolini? – pitao je Šejn.

– Nemojte postavljati takva pitanja. Brišite odavde! Ko ste vi uopšte?

– Gde je šerif? – ponovio je Šejn.

– Nosite se do đavola!

– Ti ćeš se uskoro nositi do sudije! Upoznaćeš se uskoro s njim. Dakle, govori! Poznato mi je da vi ovde znate sve, ili bar ponešto. Nadajmo se da ti nisi u ovo umešan. Ako jesi, spremi se na najgore!

Mršavom momku jurnu krv u lice. Gnevno i brzo mašio se revolvera. Šejn zari konju desnu mamuzu u telo i u jednom koraku ga dovede do momka pred rančerskom kućom. Izvukao je levu nogu iz mamuze i nogom ga udario tako snažno da su mu u istom času pali šešir s glave i revolver iz ruke. Pogodio ga je čizmom u bradu tako da je pao na leđa i još se prevrnuo.

Čovek iz Sedme brigade se sagnu da dohvati šešir i revolver. Momak se s mukom uspravljao i veoma teško osovio na noge. Držao se za bradu ječeći.

– Vi prokleti...

Jeknuo je ponovo i držao bradu obema rukama. Zatvorio je oči jer su mu od bola grunule suze.

Šejn mu je svoj revolver poturio pod nos. – Gde je šerif? Govori ili ću te povesti sobom. Onda će te snaći nešto veoma neprijatno. Obećavam ti to!

Momak ga je posmatrao razrogačenih očiju. – Vi ste ga likvidirali! – siktao mu je u lice.

Tek posle nekoliko trenutaka se nakašljao i potvrdio klimanjem glave.

– Jesi li i ti bio prisutan, učestvovao u tome? – Šejn mu pritisnu cev revolvera na usta.

– Ne! – uzvratio je gotovo nerazumljivo.

– Gde ste odvukli šerifa?

– U reku Kolorado!

Čovek iz Sedme brigade udahnu vazduh duboko: – A ostale? Njegove pomoćnike i pratioc?

– Takođe u reku!

– Šta, šta govoriš?

– Ja sa tim nemam ništa, baš ništa. Ja sam ovde kovač... pri tom pokaza Šejnu pravac. – Radim tamo na mom kovačkom ognjištu. Kovačnica se nalazila na čonoj strani kuće u kojoj su stanovali momci sa ranča. Ognjište, vatra i nakovanj bili su pod nastrešnicom.

– U tom slučaju možeš da vidiš sve!

– Ne baš sve!

– Njeni kidnaperi su krenuli u ekspediciju, pošto su ubili ču-vare zakona i njihove pomagače. Gde se to dogodilo?

– Ovde gde mi stojimo.

– Ti nisi bio tu, među njima?

– Nisam! To su učinili Luis i njegovi ljudi. Ja sam ovde samo kovač i ništa više.

– Gde drže otete devojke? Gde ih kriju?

Kovač ga je gledao kao da ga tog trena vidi prvi put. – Ja sam obavešten o svemu, ne vrđaj!

– Jeste li vi Šejn?

– Jesam, ja sam taj!

– O bože! – kovač od straha sklopi oči. – Ona će naložiti da me ubiju. Baciće me u zmijsku rupu!

– Neće, ne boj se. Ima li nekog u kući?

Opet je piljio u njega zbunjeno pa je morao da ponovi pitanje:

– Ima li nekoga u rančerskoj kući?

– Posluga je tamo – odgovorio je kovač muklim glasom.

– Gde drže otete devojke?

– Na majuru Nord! Ali tamo sada nema nikoga.

– Znam – kazao je Šejn nestrpljivo. – Četiri žene je poveo Meksikanac. Ko je kupio ostale?

Kovač je od bola i straha gutao pljuvačku.

– Bernold. Vodi ih u Korpus Kristi.

– Zar tog lupeža nije stid?

Kovač je trljao bradu i gledao u uperenu cev revolvera.

– Bernold? Kako on izgleda?

Kovač ga je opisao i Šejn se setio da je takvog tipa video uz Meksikanca za stolom kod gospodarice ranča. Bilo je to kada ga je Luis izveo pred Klarisu Anderson.

– Koliko otetih devojaka ima Bernold uz sebe?

– Njih šest.

Šejn spusti revolver i odmahnu glavom. – Ti znaš sve pa ipak istrajavaš ovde. Jesi li ikada razmišljao o tome za koga radiš? Zar ti nije žao tih devojaka? Čovek u tvojim godinama! One bi ti mogle biti kćerke, svaka od njih.

– Morate to shvatiti, Šejn! Ja sâm nisam u mogućnosti niti u situaciji da nešto promenim da je prinudim da prekine s tim zloči-

nima. Ja sam joj čak, moglo bi se reći zahvalan. Kada je kupila ranč, sve ljude je najurila. Samo mene nije! Na severu su kovači traženi ali ne i ovde u Teksasu. Na svakom ranču radi po jedan kovač i obučava tom zanatu još dvojicu. Ja sam Teksašanin. Negde drugde ne bih mogao živeti. Znae, ja sam povremeno sedeo sa šerifom iz Ostina. Poznajemo se dobro. Zbližili smo se kada mu je peć eksplodirala i polomila mu se kočija. Tada me je ona poslala kod njega da to uredim. Tada bismo uveče sedeli zajedno kod njega u kancelariji. Tom prilikom sam mu nagovestio nešto, tek da vidim kako će reagovati.

Šejn je čekao nastavak. – I? – pitao je posle nekog vremena.

Kovač odmahnu glavom.

– Uopšte nije naišlo na odjek. Nije nijednom obratio pažnju. Samo je piljio ispred sebe, mrmljao nešto i nalivao se pićem.

Kovač ga je zbunjeno pogledao. Šejn mu stavi revolver u ruku govoreći: – Nemoj ga još jednom potegnuti na mene. Loše ćeš proći, amigo! Ja to ne mogu da podnesem!

Poseta „Salomon“ ranču je time bila okončana. Šejn se vinuo u sedlo.

– Idem sada da ščepam Bernolda! Nemoj joj to reći.

Kovač pogleda revolver a zatim Šejna, pa oružje vrati u futrolu. Čovek iz Sedme brigade je konja poterao hodom. Tek na kapiji se osvrnuo. U međuvremenu se kovač negde izgubio, nestao je s vida.

VI

Dnevna svetlost je već počela da bleedi kada se Klarisa Anderson sa svojim revolverašima vratila na ranč. Šejn je to video sa jedne uzvišice koja se nalazila dalje prema zapadu. Nije mogao da vidi da razgovara sa kovačem. Međutim, jahači su samo posle deset minuta ponovo napustili imanje. Video je Klarisu sasvim nejasno. Pre bi se reklo da je naslućivao njene obrise. Mrak se spuštao sve više. Topot kopita je odavao da su grabili prema istoku gde se nalazio grad Korpus Kristi. Kovač je, dakle, odao sve. Kako se to uklapalo u Šejnove namere? Loše! Uglavnom, odlučio je da tu baš gde se zatekao i prenoći. Probudili su ga snažni udarci čekića. Kovač sa „Salomon“ ranča je počeo veoma rano posao. Osedlao je konja i uputio se na ranč koristeći svaki raspoloživi zaklon. Kovač ga je primetio tek kada je iza njegovih leđa kliznuo iz sedla. Naglo se okrenuo držeći težak čekić u ruci. Odmah ga je spustio da ne bude nespornazuma.

– Šejn! Vi!

– Da li je i ona odjahala s ljudima?

Kovač nije odgovorio odmah. Tek posle nekoliko trenutaka odmahnuo je glavom. Šejn je gledao u pravcu rančerske kuće.

– Četiri najopasnija revolveraša su ostala kod nje da je štite – saopštio je kovač hrapavim glasom.

– Ostali su krenuli u poteru za mnom.

– Morao sam da joj kažem. Zнала je da ste bili ovde.

– Tornjaj se odavde!

Kovač ga je gledao uplašeno. Nije smeo da se pomakne s mesta.

– Povuci se odavde! – ponovio je čovek iz Sedme brigade. – Pazi dobro da mi kasnije ne izađeš pred pušku!

Ne obraćajući više pažnju na kovača, poveo je konja za uzde prema rančerskoj kući. Išao je uz bočnu stranu kuće i ostavio konja da stoji ispred sporednog ulaza. Uzeo je sobom „parker“ pušku i ušao u kuću. Uzani hodnik vodio je pored kuhinje i drugih pomoćnih prostorija do velikog predvorja. Na podestu su sedela dva revolveraša i igrala „sedmice“. Toliko su se zaneli u kartanje da su ga primetili tek kada se uspeo uz tri stepenika do podesta. Poskočili su tako jako kao da ih je neko šutnuo ali su ukočili ruke na drškama revolvera videći ubitačnu dvocevku.

Ova opasna, ubojita sačmarica skraćenih cevi ulivala im je strah. Dobro su poznavali njeno dejstvo.

– Okrenite se! – naredio je Šejn.

U njihovim pogledima se video prkos i divlji bes. Međutim, on ih je svojom neočekivanom pojavom iznenadio. Delilo ih je samo pet koraka. Jedan je bio ispred a drugi iza stola.

– Opominjem vas! – procedi Šejn.

Odustati, paziti! To su za dvojicu revolveraša bile neprihvatljive stvari. Potegli su oružje i uz divlje povike bacili se u stranu. Jedan levo, drugi desno. Šejn je odustao od bilo kakvog kompromisnog rešenja. Povukao je obarače i sitno, usijano olovo zasu dvojicu revolveraša. Pogubna sačma ih prosto zalepi za zid. „Parker“ puška je grmela kao top, a prašina i ukrasi otpadali su sa zidova.

Grabio je uz stepenice preskačući po dve odjednom, držeći sačmaricu u ispruženoj ruci. Nije hteo da gubi vreme, niti je obraćao pažnju na ubijene lupeže. Dok je silazio sa podesta napunio je ponovo magacine sačmarice. Sada je krenuo u odaje gospodarice ranča koju je nazivao još zmijska leđi. Kada je stigao na gornji sprat pošla mu je u susret Klarisa Anderson sa dvojicom svojih revolveraša. Trčali su prema njemu. Sve troje se odjednom ukopalo u mestu kao da su naleteli na neki nevidljivi zid. Našli su se upravo ispred cevi Šejnove „parkerice“. Ukoliko bi povukao obarač sve troje bi bilo izrešetano. Revolveraši su shvatili odmah šta ih čeka pa su podigli ruke u visinu ramena da ne bi bilo nesporazuma koji bi ih mogao stajati života.

– Kada sam prvi put bio ovde, počinio sam grešku jer sam vas pustio na slobodu, – kazao je čovek iz Sedme brigade. – To je šerifa i njegove pratiocе stajalo života. To sebi neću oprostiti nikada. Još jednom mi se to neće dogoditi. Oterajte svoje ljude i naredite im da nas ne prate. Savetujte im to za njihovo dobro!

Klarisa je sve vreme gledala Šejna u oči. – Odlazite! – naredila je ne skrećući pogled. Ljudi su odmah poslušali. Okrenuli su se i otišli držeći ruke iznad glave.

Šejn priđe Klarisi i uhvati je za mišicu.

– Sada možete nešto da dokažete protiv mene, Šejn? ·
– Naravno, zar vas to čudi?
– Ne, u stvari me ne čudi. – Slegla je ramenima. – Međutim, u gradu nema šerifa...
– Neko će ga zamenjivati – prekinuo je Šejn u pola rečenice.
– Nema ni sudije – dopunila je svoju rečenicu.
– Vi ste doista bezobrazni i opasni! Mislim da ste opasniji od svojih revolveraša.

Vodio je Klarisu prema stepenicama. Pri tom mu je pogled pao na njen opasač koji se samo za trenutak mogao nazreti zbog velikih nabora na suknji. Htela je da se maši oružja obema rukama. Čovek iz Sedme brigade je, međutim, bio brži i koristeći cev sačmarice izbio joj revolver iz futrole. Oružje je palo na pod a on je vodio pored oružja dalje na stepenice. U kući je vladala gotovo pritiskujuća tišina. Brzo je sišao dole i poveo je kroz uzani hodnik do sporednog ulaza. Pomogao joj je da sedne na konja pa je seo u sedlo iza nje. Odmah je poterao konja. Grabili su prema kapiji ranča a onda putem do glavnog drumu. Kovača nije bilo na vidiku. Niko ih nije sledio. Obo je žestoko konja.

– Nemoj ga preterano goniti! – upozorila ga je i okrenula prema njemu osmehujući se. – Šejn ti doista nemaš nikakvih šansi!

– Varate se! Imam Meksikanca i četiri devojke.

– U Ostinu nema ni šerifa ni sudije.

To je doista bio problem! Ako je ona uklonila i sudiju Ostin je sada grad bez zakona. No o tome nije hteo da razbija glavu. Treba da je odvede u Kervil, Templ ili koji drugi grad. Naravno i devojke i Meksikanca. U mnogim gradovima su nestajale devojke. Svaki šerif će prihvatiti slučaj. Tražiće i pomoć teksaških rendžera ili nekog saveznog šerifa. Samo će to stajati više vremena, neće ići brzo kako je očekivao uz pomoć šerifa iz Ostina. No, sada je bilo nemoguće. Šejn se nerado sećao šerifa iz Ostina, jer se na neki način osećao odgovornim za njegovu pogibiju.

Ušli su u grad kada je mrak počeo da se spušta. Išao je mirnim ulicama gde nije bilo puno sveta pa mu je uspelo da gotovo neopaženo stigne iza šerifske kancelarije. Kliznuo je na zemlju i Klarisu povukao dole iz sedla. Gledala je zbunjeno oko sebe ali tek kada su ušli u kancelariju, shvatila je gde se nalazi. Zaključao je u jednu ćeliju. Gorda vlasnica „Salomon“ ranča nije izustila ni jednu jedinu reč. Na licu joj se, međutim, moglo pročitati da Šejnu želi sve najgore.

Dve kuće dalje stanovao je jedan tesar. Šejn ga je pozvao da opravi sporedni ulaz, vrata koja je razvalio. Majstor je to obavio veoma vešto, za nepun sat. Nije postavljao nikakva pitanja. Samo je hteo da zna da li je Šejn novi šerif i gde se stari nalazi.

– Sve će se to već pokazati – odgovorio je Šejn izbegavajući da kaže istinu. – Gradski oci tek treba da odluče šta treba činiti i utvrde gde je stari šerif. Postoje, naime, razne sumnje i pretpostavke. Prilično neprijatne. Platilo je tesaru za obavljeni posao kraljevski i time je sve bilo okončano.

Zaključao je vrata i uputio se do mesnog sudije. Nije ga bilo

kod kuće. Niko od suseda nije znao gde se nalazi, kuda je otišao. Ljudi sa „Salomon“ ranča su bili tu ali niko nije video da su povelili sudiju sobom. Niko ništa nije video, niti čuo. Šejn opsova. Bio mu je potreban grad u kojem ima i sudije i šerifa. Templ je bio najbliži.

Vratio se u šerifsku kancelariju i izišao u dvorište. Šerif je dovezao u grad kola sa arnjevima i sve konje. Kola su se nalazila iza štale. Iz štale je izveo zaprežne konje, odmah ih upregao u kola jer je u međuvremenu mrak sve više osvajao.

Šejn se uputio u Vilijev salon da obavesti Saru. Stajala je iza šanka i brisala čaše. Kada ga je ugledala osmehnula se zaljubljeno i žurno obrisala ruke u peškir. Prišao joj je i šapnuo:

– Moram ih sve odvesti iz grada. Odmah!

Sara ga je gledala uplašeno. – Zbog čega? Šta se dogodilo?

– U ovom gradu odjednom nema ni šerifa ni sudije. Ne postoje više ovde. Zbog toga moram sa njom i sa svedocima u Templ. Tamo ću šerifu sve prepustiti i možda se već sutra uveče vratiti.

Sara se užasno plašila šta će biti s Šejnom.

– Bože moj! Moraš li baš ti sve to da radiš? Ko je ona?

– Klarisa Anderson.

– Šejne – Sara pokri usta rukama.

– Kako ću ući u tvoju kuću?

– Moram ti dati ključeve, jer sam ih ja zaključala i savetovala im da se ne pokazuju ni kod prozora ni na vratima. – Krišom mu je stavila ključeve u ruku.

– Tebe čovek ne može ni zlatom platiti –, kazao je i poljubio je. Ona se smešila očigledno srećna zbog njegovog komplimenta i poljupca.

– Odmah ću ti doneti ključeve nazad – kazao je.

– Sutra uveče ćeš opet biti ovde i sve će biti okončano.

On potvrdi.

– Onda ću se prekrstiti tri puta! – šapnula mu je nežno.

Poljubio je umesto odgovora a gosti za šankom su zviždali i pravili dvosmislene primeđbe.

– Dolazim brzo! – kazao je Šejn i napustio salon. U Sarinoj kući je gorelo svetlo. Zavesе su, istina, bile navučene tako da se nije moglo videti ništa. Čovek iz Sedme brigade otključa vrata i uđe u kuću. U hodniku je vladao mrak. No jedna bočna vrata se otvorila i Meksikanac sa „vinčesterkom“ u ruci izađe u hodnik.

– Vi ste to senjor Šejn! – kazao je sa očiglednim olakšanjem u glasu. – Mi smo svi veoma uplašeni. Sara nam je objasnila da vi ne dolazite pre ponoći.

Šejn stupi bliže tako da je na njega pala svetlost iz sobe. Preko Meksikančevog ramena video je devojke kako sede u sobi. Sedele su jedna uz drugu i bojažljivo gledale prema vratima. Ubedo se izmače u stranu i Šejn uđe u sobu.

– Moramo putovati u Templ – objasnio je Meksikancu i devojka. – Ovde u Ostinu nema ni šerifa ni sudije. No, nećemo putovati sami. Poveo sam Klarisu Anderson sa ranča. Za sada je u zatvoru, zaključana u jednoj ćeliji. Njeno prisustvo je za sve nas ne-

ka vrsta životnog osiguranja. Ne treba da se bojite – obraćao se posebno devojkama. Ne može se dogoditi baš ništa. O svemu sam obavestio Saru. Hajdemo odmah! Vaša kola sa arnjevima senjor Ubeda stoje spremna i upregnuta iza šerifske kancelarije.

Na putu do kancelarije Šejn je još jednom navratio u Vilijev salon i vratio Sari ključeve. Upravo je posluživala za stolom pa je sa pokupljenim čašama u rukama prišla i upitala šapatom:

– Da li je sve išlo kako treba?

Spustio je ključeve na poslužavnik koji je držala u rukama. Pri tom je poljubio u vrh nosa i dodao. – Do sutra uveče! Nemoj me do tada zaboraviti!

– Ti, nevaljalče! – propela se na vrhove prstiju i uzvratila mu poljubac, smešeći se.

– Radujem se sutrašnjoj večeri! – kazao je zvanično i svečano.

Oborila je pogled. Video je kako joj nozdrve poigravaju. – A ja ću učiniti sve da čujete anđele kako pevaju, mister!

Napustio je salon žurno. Meksikanac i devojke su ga čekale sa strane u senci. Nastavili su do šerifske kancelarije, ušli kroz kol-sku kapiju i dvorište i popeli se na kola. Za to vreme je čovek iz Sedme brigade ušao u kancelariju i izveo Klarisu Anderson iz ćelije. Već je bila zaspala. Stavio joj je lisice na ruke i poneo još jedan par kako bi je mogao pričvrstiti za kola.

Ispod arnjeva je bilo mračno kao u rogu. Drugi par lisica stavio je Klarisi oko zgloba na nozi i onda sve pričvrstio za kola. Tako joj je bilo malo udobnije ali nije mogla da iskoči iz kola.

– Mi ovde nismo sami? – upitala je.

– Tačno! – potvrdi Šejn. Tu su senjor Ubedo i devojke koje su bile namenjene javnoj kući u Kervilu. I oni su u kolima.

– Leodoro, šakalu jedan! – siktala je u mrak.

Meksikanac je seo na mesto do kočijaševog i odgovorio je veoma poslovno:

– Tvoje cene su me bezmalo upropastile.

– Jednom šakal, uvek šakal – uzvratila je Klarisa.

Šejn promeni mesto sa Meksikancem i prepusti njemu uzde.

– Krenite! – naložio je prekidajući raspravu.

Meksikanac potera konje. Uspelo im je da neprimećeni napuste Ostin. Gotovo cele noći su putovali poštanskim drumom koji vodi na sever i stigli u Templ kada je sunce gotovo stiglo u zenit.

Šejn ostavi Meksikanca ispred šerifske kancelarije siđe s kola i stupi u kancelariju.

Šerif u Templu je mladi, revnosni čuvar zakona koji je tek pre mesec dana stupio na taj položaj. Naravno želeo je da zablista na tom poslu. Strpljivo je saslušao Šejna. Ta stvar za njega nije bila nova. Istina, u Templu, nije zabeležen ni jedan slučaj otmice devojaka ali su za to u mnogim susednim gradovima plavuše, veoma mlade devojke nestajale iznenada i netragom.

– Ovde ste na pravom mestu! Ne samo na mestu nego ste naišli na pravog čoveka! – kazao je dubokim glasom, čvrsto uveren u ono što tvrdi. – Imamo mi ovde i sudiju. Ne brinite ništa! Ta banda će ovde biti potpuno uslužena. Besplatno! To ću učiniti ja lično!

Razmetljivac, nema šta. Međutim Šejn je bio srećan da je ovaj energični momak preuzeo stvar u svoje ruke. Izjavio je da je spreman da odmah saslušša svedoke, da odmah uključi sudiju i da zatim podigne optužnicu protiv Klarise Anderson.

Neka se samo razmeće pomislio je čovek iz Sedme brigade ako priču budu sledila i potrebna dela.

VII

Veče je već počelo da se spušta kada je Šejn najzad napustio Templ. Vozio je kola sa arnjevima prema Ostinu. Jednu milju iza grada čekao je jedan jahač na ivici puta. Bio je to Oms! Šta li to treba da znači? Smatra li taj gorostas da računi između njih dvojice nisu poravnani pa je hteo zadovoljenje?

Šejn povuče uzde i zaustavi konja.

Oms se cerio, doterao konja do kola, popeo se na njih i vezao uzde za kariku ne rekavši ni reč. Samo su mu usne ostale razvučene. Šejn ga je odmerio nemarno.

– Da li je tvoj konj povredio nogu pa ne možeš da jašeš?

Grmalj još više razvuče usta i reče: – To je tvoj konj!

– Šta? – Šejn se hitro naže napred. Tačno! Gde su mu samo bile oči? To je njegov konj i njegovo sedlo! Hteo je da potera konja ali Oms dokopa uzde.

– To je pogrešan smer Šejn. Moraš nazad.

Čovek iz Sedme brigade zatvori oči. Šta li ovaj tip hoće? Konj je bio dokaz da su ljudi Klarise Anderson bili u kancelariji šerifa iz Ostina ili čak da su se tamo i smestili. Ništa više. U zatvoru nije bilo nikoga. Jedna užasna misao mu prolete kroz glavu. Setio se jednog para očiju u Vilijevom salonu. Svi za šankom su se smejali i stavljali dvosmislene primedbe kada je poljubio Saru. Samo jedan nije! Tog tipa nikada ranije nije video. Odmeravao je njega i Saru pogledom punim mržnje. Neprijateljski! Od njega su najverovatnije saznali da ima vezu sa Sarom.

Znači, verovatno su šćepali Saru! Izvukli su kelnericu iz saluna, u njihovoj je vlasti da bi ga prinudili na predaju, oborili na kolena.

Bila je to njegova greška, prekorevao je Šejn sebe. Nipošto nije smeo tako javno da pokazuje da je blizak sa Sarom. Šta ako je budu mučili, ako mora da pati i to mu nikad ne oprostiti?

– Doveo sam tvog konja da bi se s njim vratio u Templ – kazao je Oms podrugljivo. – Sa njom na jednom konju na to si već navikao. Imaš vremena do sutra u podne ili ćemo tvojoj dragoj preseći grkljan. Dakle, jesi li me razumeo? Očekujemo Klarisu Anderson sutra u dvanaest na „Salomon“ ranču. Ako to ne bude slučaj, mora nam biti žao. No to neće baš biti okončano tako lako i brzo.

– Oms, kakvi ste vi pogani momci! Šta uopšte Sara ima sa svim tim?

– Baš ništa – uzvratilo je lupež sasvim mirno. Ali uz njenu pomoć možemo tebi da kažemo šta da radiš a šta ne. Dakle, dovedi Klarisu Anderson natrag i onda uhvati maglu. Sari se neće dogo-

diti ništa. U tom slučaju neće joj faliti ni dlaka s glave. Pri tome je uperio kažiprst dodajući – niko je neće ni dotaći! No, ti treba da činiš ono što očekujemo od tebe, Šejn. U protivnom će devojkica proći loše.

Čovek iz Sedme brigade je odmahnuo glavom. – Vi se s tim ne možete spasti, Oms. Pre bih kazao da činite suprotno. Vi tonete sve dublje i dublje u zločin i na kraju ćete završiti na vešalima.

– Stara neznalico! – kazao je Oms i tresnuo ga svojom snažnom šakom u leđa. – Bolje bi bilo da požuriš! – Ovaj gorostas od čoveka nije uopšte delovao mrzovoljno. Pre bi se reklo suprotno! Takav je Šejn stekao utisak.

– Kako to vi zamišljate? Klarisa Anderson sedi u zatvoru. Šerif iz Tempa je uhapsio po svim pravilima. Zvanično.

Oms ga je izgurao sa kočijaškog sedišta i uzeo mu uzde i bič iz ruke.

– Sve je to tvoja stvar, Šejn. To si zakuvao, to i reši. Misli na svoju devojkicu i seti se nekog rešenja. – Oms se pri tom smejaao zadovoljno. – Ako mene pitaš stavi cev revolvera šerifu pod nos, raspali ga drškom po tintari i onda odmagli s Klarisom.

Oms je poterao konje dok je Šejn skočio s kola i odvezao svog konja. Oms je, istina, pokušao da ga svojim telom izgura ali bez uspeha.

– Ja ću je dovesti, biće sutra kod vas. Ali pod jednim uslovom, a to je ako ja dobijem Saru za uzvrat.

– Posle toga, siguran sam, nameravaš da nastaviš po starom, po svome, Šejn! Onda ćemo i mi nastaviti po svome! Bićemo ti za petama i goniti te kao bog đavola! Biće tako sve dok ne odeš iz ovog kraja i više se nikada ne pojaviš. Da nikad više ne čujemo za tebe!

– O tome ćemo još razgovarati! – uzvratio je Šejn nabravši obrve. Okrenuo je konja u pravcu Tempa. Za njega u ovom trenutku nije bilo nikakvog „ako“ ni „ali“! Sada je u pitanju samo i jedino Sara. On je to dugovao devojkici jer je uvukao u celu tu prokletu rabetu. Kada nju bude smestio na sigurno, ništa ga neće zaustaviti niti sprečiti da sredi te bandite.

Kada je zaustavio konja pred šerifskom kancelarijom, čuvar zakona izađe odmah na ulicu.

– Jeste li zaboravili nešto, Šejn?

Čovek iz Sedme brigade povede konja do alke i vezao ga. Na drugoj strani ulice je fenjerdžija već počeo da obavlja svoj večernji posao paleći ulične svetiljke, a iza mnogih prozora videlo se svetlo.

– Njeni ljudi su ovde u blizini, – kazao je Šejn kratko.

– Da bi je oslobodili?

Šejn uhvati šerifa ispod ruke i uvede ga u kancelariju.

– Ne, za taj posao su izabrali mene – objašnjavao je čuvaru zakona. – Oni su oteli moju devojkicu, drže je zarobljenu i prete da će je silovati i ubiti ako im ne dovedem Klarisu Anderson, ako je do sutra u podne ne predam njenim revolverašima!

– Pa to je ludo! – uzvрати šerif zapanjen. – Tim pasjim sinovi-

ma ćemo pomrsiti račune, staćemo im na rep. Ne brinite Šejn! Kuda treba da odvedete Klarisu? U Ostin?

Šejn potvrdi. Šerif je bio spreman da pomogne, pun dobre volje ali daleko od poznavanja situacije i ljudi s kojima je hteo da se obračunava.

– Ja ću jahati sa vama! Pratiću vas! Pokazaćemo mi tim razbojnicima! Neće se smiriti ni u paklu, proklinjaće sudbinu! Oni će...

– Ti razbojnici su spremni na sve – prekide ga Šejn. – Oni motre na nas. Ako budem napustio Templ bez Klarise Anderson ili ako me budu videli da bez nje stižem u Ostin, život moje drage je ugrožen.

– Pa mi se nećemo ponašati kao početnici, Šejn!

– Uprkos svemu, smatram da je to što vi smerate suviše rizično.

– Pustite da ja to obavim kako smatram da treba.

– Ako vam ne bi uspeo da devojkicu iznenada, neočekivano oslobodite, ona će biti izgubljena. Neće imati šanse da preživi.

– Mi ćemo je osloboditi iznenada! Nemojte brinuti. Možda je najbolje da ostanete ovde u Templu a sve prepustite meni. Povešću nekoliko ljudi, dvojicu ili čak trojicu. To će biti dovoljno.

– Šerif iz Ostina je imao dva puta više pratilaca!

– On je već bio star čovek. Ne, nikako! Ne mogu tu ženu tek tako da pustim iz zatvora. Ona je uhapšena i stoji sudiji na raspolaganju. Kako mislite to, da oslobodite Klarisu Anderson da je predate njenim lupežima koje je najmila za prljave poslove, za trgovinu devojkama, za njihovu otmicu? Kako to zamišljate! Klarisa izađe iz zatvora, ja je pustim i šta onda biva? Šta će biti sa suđenjem ovde? Čoveče! Sudija bi od mog života napravio pakao. Ja na to ne mogu pristati. Smirite se, Šejn. Ostanite ovde. Ja ću to srediti sa svojim ljudima.

Čovek iz Sedme brigade je slutio da neće lako izaći na kraj sa ovim ambicioznim čuvarom zakona, uz to još veoma sujetnim. Nije, međutim, slutio koliko će to teško biti. Naravno delio je njegovo mišljenje i njegov stav ali je zbog Sare sve to u ovom trenutku zanemario. Nije imalo svrhe da ovom čoveku govori bilo šta dalje. O njegovoj devojkici, osobi prema kojoj je imao i osećao obavezu nije bila reč, nego o Šejnovoju. Znači ovaj ga čuvar zakona ne razume i ne saoseća s njim. Osim toga, bio je uveren da bi šerif tako reago-vao i da unapred računa sa nevoljama. A u njih će upasti čim bude osedlao konja i krenuo u Ostin sa trojicom svojih ljudi. Bio bi to neuspeh, poraz, kakvog protivnici samo poželeti mogu.

Šerif iz Tempa, prekide bujicu reči kada je u Šejnovoju ruci ugledao revolver.

– Šejn, zaboga!

– Veoma mi je žao, šerife!

Šerif nabra obrve: – Vi ste tu ženu doveli ovamo ali vam to ne daje pravo da postupate kako vama odgovara. I to još na ovaj na-

čin, sa revolverom u ruci! To zaslužuje kaznu jer radite protivzakonito. To što smerate je kriminal!

– Povešću Andersonovu sa sobom i kad-tad vam je dovesti nazad.

– Ne, Šejn! Na to ne mogu pristati čak i ako me oružjem pokušate prinuditi!

– Moja verenica je u opasnosti!

– Budite razumni, banditi to samo pričaju. Oni joj u stvari neće učiniti ništa. To je samo pokušaj. Te stvari sa pretnjama su poznate.

– Čutite! Dajte mi ključ!

– Protestujem!

– Prihvatam vaš protest. A sada dajte ključeve! – zahtevao je Šejn ostrim glasom. Prišao je čuvaru zakona, pritisnuo mu cev „kolta“ u stomak i oduzeo oružje. Bacio je oružje na sto tako da je palo tačno na svežanj ključeva. Uzeo je ključeve i gurao šerifa ispred sebe u zatvor.

Klarisa Anderson nije još znala šta se oko nje zbiva. Iznenadeno je gledala čas jednog čas drugog.

– Šejn, ja vas upozoravam! – gotovo je režao šerif. – Upravo činite razbojništvo koje povlači tešku kaznu. Biću vam za petama sa svim snagama koje mi budu na raspolaganju. A ono što mogu nije malo, budite uvereni!

Šejn je našao odgovarajući ključ. Klarisa Anderson je izašla napolje a njeno mesto u ćeliji je zauzeo šerif. Klarisa Anderson se smešila zadovoljno. Nešto bitno se izmenilo, to joj je bilo jasno. U ovom trenutku je bilo svejedno šta je to.

– Protestujem i to najoštrije! – vikao je šerif gnevno. Bio je van sebe jer su Klarisa i Šejn upravo odlazili. Tresao je rešetke kao pomama i vikao – Šejn, vratite se!

Čovek iz Sedme brigade je sa treskom zatvorio vrata koja su delila zatvorski deo od šerifske kancelarije. Klarisa nije izustila ni jednu jedinu reč samo je ispod oka posmatrala svog oslobodioca i smešila se.

Bacio je svežanj ključeva na sto u kancelariji i pošao s vlasnicom „Salomon“ ranča prema vratima. Kancelarija je bila u polumraku. Noć se već uveliko spustila. Uhvatio je Klarisu za ruku i poveo je napolje. Muškarac i žena na jednom konju, još ako je žena privlačna i izazovna kao Klarisa, svakako privlači pažnju. Zbog toga je vodio konja duž ulice držeći je ispod ruke. Njoj se to dopalo sudeći po osmehu.

Tek kada su izmakli iz centra grada, iza crkvenog zvonika Šejn je podigao u sedlo, a zatim se vinuo iza nje. Prvo je hteo da je posadi u krilo a onda ipak odlučio da izbegne svaki bliži kontakt s ovom opakom ženom. Ona se odmah naslonila na njegova široka pleća i okrenula glavu.

– Šta se to dogodilo, mladiću? Jesi li razmislio i promenio mišljenje? Doneo drugačiju odluku? Jesi li se sada odlučio da dođeš do novca jer ti više ništa nije potrebno. Ili te je jednostavno nagnala sama pomisao na mene?

– Imam u Ostinu ljubavnicu koju su vaši ljudi kidnapovali i sada me time ucenjuju.

– Oh! – uzviknula je, izgleda iskreno iznenađena i odmah okrenula glavu od njega.

– Obavićemo razmenu! Ali posle toga stvar neće biti okončana. Valjda nećete poverovati u takvu mogućnost?

– Veoma mi je žao, Šejn. Stvarno žalim zbog toga.

Nije odgovorio, nego se usredsredio na put pred sobom. Njeni ljudi se sigurno nalaze njemu za petama, tamo negde pozadi. Isto tako će se naći u poteri za njim i šerif iz Tempa. Naravno ne sam, nego sa poterom.

Skrenuo je sa drumu poštanske kočije. To, međutim u mraku nije bilo lako. Nije uostalom, bilo bez problema ni jahati noću drumom. Ostali su na leđima konja do posle ponoći. Tek tada je Šejn odlučio da se odmori i da konj malo predahne. Rasedlao ga je.

– Šta je, Šejn? – pitala je Klarisa s gorčinom u glasu. Sedeli su ispod drveća jedan nasuprot drugog. Njoj je prepustio sedlo da na njega spusti glavu. – Postoji li za nas još neka šansa? Sačekaj! Nemoj odgovoriti odmah. Saslušaj me još jednom. Isplatiću ti na ruke odjednom dvadeset hiljada dolara. Ostaćeš stalno u mojoj blizini i biće ti zadatak samo da me štitiš. Za to ću ti plaćati svakog meseca po hiljadu dolara. Kod mene u postelju možeš dolaziti kada poželiš i to besplatno. Dopadaš mi se! Takva vrsta ljudi je kao izuzetno retka biljka. Međutim, na tu vrstu ja nalećem, jedino me ona privlači. Dakle, kako stoji stvar s nama?

– Jedna ljubavnica mi je sasvim dovoljna. Ne želim više.

– Moji ljudi će je pustiti na slobodu. Biće obeštećena. Obećavam ti to. Da bi bila srećna, nisi joj baš ti neophodan.

– Možda je za to baš ona potrebna meni!

Gospodarica „Salomon“ ranča je u mraku uzalud pokušavala da uhvati njegov pogled. – To je samo uobraženje Šejn. Ti i ja, mi bismo bili pravi par. Za nekoliko godina ćemo uspeli da ceo Teksas držimo u džepu! Ko je u stvari ta devojka? Poznajem li je?

– Ona je kelnerica u Vilijevom salunu.

– Aha! Ona plavuša! – ljubomorno je primetila Klarisa.

Čovek iz Sedme brigade je prečuo primedbu.

– Nisam ni ja ravna ni mršava! Imam i ja nešto!

Nije mu padalo na pamet da je dodiruje.

– Možda si ti uzbudljiva na neki način, – kazao je veoma ozbiljno. – Međutim, ono što podstiče na ljubav jeste karakter. Ona je u tom pogledu pravi anđeo a ti nasuprot njoj pokvarena!

– Ti baš nisi pri zdravoj pameti – kazala je Klarisa. – Ona je obična kelnerica koja tokom cele večeri trčkara između stolova za bednih dva i po dolara. Ja uvek zarađujem hiljade dolara! Proklet da si zar ne shvataš da pripadaš meni!

– Ja pripadam svima i svakome izuzev tebi!

– Ti, doista ne znaš šta govoriš! – brecnula se gnevno na njega.

Neka misli šta god je drago, čovek iz Sedme brigade je znao

svoje. Kada je dan počeo da sviće osedlao je konja pa su nastavili put.

VIII

Šejn je projahao pored Ostina i pojavio se na uzvišici zapadno od „Salomon“ ranča. Na konju je ispred njega sedela Klarisa. Uz pomoć dvogleda ugledali su i prepoznali njene ljude. Lupež koji je jahao prema njima na uzvišicu zvao se Latimer.

Čekali su ga zajedno stojeći ispred konja. Držao je Klarisu za levu mišicu i izvukao revolver iz futrola kada se Latimer približio. Robusni momak skide šešir.

– Dobar dan! Radujem se što vas vidim, gospo!

– Zdravo! – uzvratila je kratko ali ljubazno.

– Povešću gospodaricu odmah sobom – obratio se Šejnu. – Kada budemo utvrdili da si iščezao pustićemo Saru na slobodu. To znači da se može vratiti u grad s kolima.

– Mislim da sam ja u položaju da određujem šta će biti! – uzvratio je Šejn gledajući u Klarisu. – Naredite da dovede Saru ovamo gore, ili ćemo se na licu mesta okrenuti i jahati nazad u Templ!

– To tako ne može, Latimer! – kazala je. – Odjaši nazad na ranč i dovedi tu ženu.

– Luis je ovo isplanirao a ne ja! – kazao je revolveraš mrmljajući još nešto u bradu. Poslušno je okrenuo konja i vratio se istim putem kojim je i došao.

– Požuri! – dodala je prilično oštro.

Latimer je nastavio galopom. Gledala je za njim a Šejn svuda oko sebe sigurnosti radi. Ako je već morao pred tim lupežima da popusti, da padne na kolena, neće dozvoliti da ga iznenade i pošalju na pod kao što je Oms to učinio.

Nije prošlo ni petnaest minuta kada su ugledali da dva jahača napuštaju ranč. Latimer i jedna plavokosa žena. Sara!

Klarisa se namršti.

– Ja je poznajem. Videla sam je već više puta. Dakle, na njoj stvarno nema ničeg izuzetnog – rekavši to pogledala ga je pravo u oči. – Aha, znam u pitanju je krevet! To je naravno veoma važno za takvog kakav si ti. Na to žene pomišljaju kao na manje važnu stvar. Čak poslednju! Otkri mi njenu tajnu!

Šejn se okrete i ukopa u mestu. Preko brežuljaka je grabila u oštrom galopu grupa jahača. Najmanje njih petnaest. To je privuklo i Klarisinu pažnju. Uplašila se i odmah postala svesna o čemu se, odnosno o kome se radi.

– Šerif iz Tempa! Odjašimo na ranč, tamo ćemo biti sigurni.

Prišla je konju i popela se u sedlo. Šejn je seo iza nje. Tako je žestoko poterao životinju da je vrlo brzo prešla u galop. Međutim, Šejn nije poterao konja prema „Salomon“ ranču nego u pravcu zapada. Rastojanje je iznosilo više od jedne milje. Teren je bio otvoren i pregledan tako da su se opet našli goniocima u vidnom polju. Uostalom, žena i muškarac na jednom konju! Ako su im otkrili tragove i sledili ih, znali su pouzdano koga imaju pred sobom.

Latimer i Sara nisu mogli da vide jahače. Zastali su kada su videli da je Šejn poterao konja galopom i gledali iznenađeno za njim. Latimer je naslutio kakva je opasnost u pitanju pa kada je čovek iz Sedme brigade okrenuo glavu da vidi gde su, utvrdio je da i oni galopom, nezadrživo grabe prema ranču.

– Šejn, okreni prema ranču! – stalno je ponavljala Klarisa. Pri tom je stalno okretala glavu prema njemu.

Ljudi su žestoko gonili konje. Grupa gonilaca je počela da zaostaje. Zbog toga se Šejn osmelio i u polukrugu skrenuo prema reci Kolorado, koja je vijugala kroz nepregledno područje. Neko vreme je potera iz Tempa ostala na Šejnovom tragu i takođe u polukrugu krenula prema reci. Šejn je izabrao put između stena i žbunja da bi opet neprimećen skrenuo. Tu promenu pravca gonioци nisu primetili. U svakom slučaju ne odmah. Kada su otkrili da ga nemaju pred sobom i okrenuli se više nisu imali izgleda da ga stignu.

Kada je sunce dostiglo zenit, Šejn je zaustavio konja i sjahao. Šerif iz Tempa i njegovi ljudi su izgubili trag. I Klarisa Anderson je sjahala. Milovala je oznojenog konja po vratu.

– Na ranču se Sari ne bi dogodilo ništa – tvrdila je Klarisa. – Pustila bih te da odjašeš s njom.

– Šerif bi nas sledio, a na vašem ranču je već okupljena grupa, zaseda.

– To je previd, Šejn!

– Šerif iz Tempa je energična osoba! Bili biste ili prinuđeni da prihvatite previd ili da se nas dvoje dobrovoljno damo uhapsiti.

Prišla mu je i pogledala ga pravo u oči:

– Ti si sada takođe razbojnik! Ti si oslobodio zatvora ženu, ubicu i otmičarku. – Začutala je za trenutak, onda dodala. – No-vine će pisati o sumnji da je u pitanju – ljubav!

– U pravu ste. Ja sedim između dve stolice. Ali ne vas radi nego iz ljubavi prema Sari. Tom ljubavlju sam jednostavno učenjen!

U očima zmijske leđi, kako je Šejn nazivao, blesnu opasan plamen. Naglo je okrenula glavu.

Htela je da mu se dodvori da mu obeća kule i gradove i da ga zavede. No on je uvek bez i malo nežnosti i obzira spuštao na zemlju. To je veoma ljutilo i kvarilo joj raspoloženje.

– Koliko treba još da čekamo ovde? – upitala je grubo i nestrpljivo. – Sve dok se šerif ne vrati? Ovde nećemo uspeti da ga se oslobodimo.

– Ja mislim da se šerif vratio. Međutim nije krenuo nazad u Temp, nego čeka ispred vašeg ranča, madam! Ja ovaj kraj ne poznajem dovoljno da bih znao gde da se sakrijemo i pritajimo, a da se vaši ljudi toga prisete i tamo nas i potraže. Tamo bismo mogli kako mi se čini da obavimo razmenu.

– Mogli bismo da odjašemo na moj majur i tamo jednog od kaubojа pošaljemo na ranč.

– Onda krenimo tamo, gospo!

Ponovo su oboje bili na leđima Šejnovog konja. Poterao je konja u pravcu u kome ga je ona uputila. Šejn je pomno motrio okoli-

nu. Njegovi neprijatelji u ovom času nisu bili samo Klarisa i njeni revolveraši, nego i šerif sa svojom poterom.

I sada je kao i ranije Sarin život bio u pitanju. On je bio ulog u igri!

Sunce je već grabilo prema zapadu kada se na vidiku pojavila velika kamena zgrada i ambar majura. Šejn za svaki slučaj, iz obazrivosti uze iz futrole sačmaricu, dvocevku „parker“. Daleko od zgrade videli su veliko stado goveda. Kao senke džinovskog oblaka pokrivali su prostrane pašnjake. Iza pašnjaka vijugala je raka kroz valoviti predeo.

Dva čoveka su izašla iz kameñe zgrade i gledala prema pridošlicama. Bili su veoma iznenađeni. Nisu još znali o kome se radi ali ih je iznenadilo što se na leđima jednog konja nalaze dva jahača.

Šejn je zaustavio konja nedaleko ispred njih.

– Samo jedan neka priđe do nas.

Klarisa Anderson pokaza na višeg od dvojice: – Ti tamo, priđi! Dođi ovamo, a onaj drugi neka ostane gde je!

Razgovarali su međusobno pre nego što je pozvani krenuo.

– Zar me ne poznaješ? – upitala je gospodarica „Salomon“ ranča nestrpljivo.

– Kako da ne – uzvрати ovaj i skide šešir.

– Onda pohitaj malo kada te zovem!

Čovek je poslednjih nekoliko koraka prešao trčeci: – Izvolite gospođo, šta treba?

– Uzmi svog konja i odjaši na ranč. Luis treba ovamo da doveđe plavušu.

– Koju to plavušu?

– Ne postavljaljaj pitanja, glupače. Vini se u sedlo ili se ovog časa smatraj otpuštenim.

Zaplašen čovek se vrati do zgrade a i drugi momak je pošao sa njim. I on je trčao. Nestali su iza majurske kuće.

– Tamo ima soba i kreveta – objašnjavala je Klarisa pokazujući na zgradu.

Šejn je, međutim, okrenuo konja u pravcu juga.

– Pa ako ne želiš krov nad glavom – kazala je i okrenula glavu gledajući ga zavodljivo. Nije obraćao pažnju ni na njene poglede, ni na reči.

Mrak je polako počeo da se spušta na prostrane pašnjake. Samo su čuli da je kauboj odjahao. Nisu mogli da ga vide. Grabio je galopom u pravcu ranča, hitajući kroz noć. Šejn je potražio pogledom mesto gde bi mogli da logoruju. Gusti izdanci hrasta pružali su priličan zaklon od vetra. Rasedlao je konja i prepustio Klarisi sedlo i pokrivač, a sam je seo leđima naslonjen na stablo drveta. Ispružio je noge i preko krila spustio „parker“ pušku.

Klarisa Anderson je spustila glavu na sedlo i pokrila se njegovim starim čebetom.

– Zašto ne priđeš bliže? – prošaputala je izazovno.

Međutim, Šejn je nije udostojio ni pogleda.

Uvređena, ostala mu je dužna odgovor.

U toku noći se Šejn trgao iz sna. Sa „parkericom“ u ruci došunjao se do Klarise. Ležala je ispod pokrivača i spavala. Do đavola! Bio je ubeđen da ga je iz sna prenuo neki šum. Sigurno nije bio u pitanju krik neke sove!

Ljudi sa „Salomon“ ranča su znali da se njih dvoje nalaze tu negde u blizini. Konj može noću čuti i namirisati nekog ako se približi. U to je krcnulo nešto s Šejnove leve strane.

Da možda nije u pitanju onaj prokleti revnosni šerif iz Tempa i njegova potera? Ukoliko je on, onda nema smisla da puca ukoliko mu on zapreti!

Promakla je jedna senka. Video je samo u deliću sekunde. Da li je u pitanju neka životinja ili čovek. Nemajući drugog izbora podigao je sačmaricu i pucao. Ispalio je samo jedno punjenje.

Pucanj se prolomio kroz noć i Klarisa bi sigurno skočila od straha da je čovek iz Sedme brigade nije držao čvrsto pritisnutu uz tle.

Bio je u pitanju čovek. To se čulo po poviku. Šejn je čak pretpostavljao da ga je video u trenutku kada je iz sačmarice blesnula vatra. Pri toj vatri su se svi predmeti oko njega obojili plamenom svetlošću i mogli nazirati.

Klarisa Anderson se rvala s njim. Htela je da ustane. Međutim, pritiskivao je energično uz zemlju i pri tome još šakom leve ruke zatvorio usta.

– Sledeći pucanj će biti namenjen njoj! – vikao je prodornim glasom. Radilo se o njenim ljudima jer da je u pitanju bio šerif iz Tempa bez oklevanja bi tražio da se oboje predaju.

Kad je poslednji eho ove opomene utihnuo zavladala je preteća tišina. Šejn nije mogao da proceni da li je pritajeni čovek ostao da leži ili je otrčao dalje.

– Oni mora da su poludeli! Momcima izgleda uopšte nije jasno da ste vi, pre svega, u velikoj opasnosti? – kazao je skidajući joj ruku sa usta.

– To nisu moji ljudi! To je onaj prokleti šerif sa svojom bagrom.

Na istoku se pojavila tanka srebrna traka. Novi dan! Šejn je pokušavao da prodre pogledom kroz još uvek neprozirnu okolinu. Uzalud! Osluškiavao je napregnuto ali nije mogao čuti ništa.

Dan je stizao brzo kao da grabi čizmama od sedam milja. Istom brzinom se povlačila noć! Drveće, žbunje i kamene gromade ulazili su u sivilo praskozorja izlazeći iz crne noći. Bilo ih je sve lakše razaznati.

– Hoću li ih pozvati? Da li da ovde izvršimo razmenu? Čovek iz Sedme brigade se uspravi i podiže nju na noge. Pogled mu je stalno kružio po okolini. Bez prestanka je motrio. Lupeži su se po svemu sudeći povukli. Ni od ljudi iz Tempa nije bilo ni traga.

– Morao sam prvo da utvrdim da li su mi leđa slobodna. – Osedlao je konja, podigao je u sedlo a zatim se i sam vinuo iza nje. Kada su pred sobom ugledali majur, sunce je već počelo da izlazi.

Zaustavio je konja i sačekao. Klarisa je netremice gledala prema zgradi majura, dok je on držao na oku predeo koji ih je okružavao. Nije hteo da dozvoli da ga potera iz Tempa iznenadi. Pretpostavljao je međutim da se potera utvrdila na „Salomon“ ranču i da tamo iščekuju. Gde bi inače mogao biti?

– Pucaj u vazduh! – zahtevala je Klarisa. – Inače ćemo ostati ovde do podneva.

Nipošto! To je baš hteo da izbegne jer je možda šerif iz Tempa negde u blizini. Neka ga đavo nosi! Kod ambara se odjednom primetilo neko kretanje. Dva jahača izadoše iz duboke senke i stupiše na prostor obasjan suncem. Latimer i Sara!

– Tamo! – doviknu Klarisa pokazujući rukom u pravcu ambara. – Eno ih dolaze!

Okrenula se sijajući od radosti.

– Šejn, promeni mišljenje i pođi sa mnom. Latimer će curu odvesti u Ostin! – nagovarala ga je ozbiljna lica.

– Vi ne shvatate! – uzvratio je. – Mi uopšte ne odgovaramo jedno drugome!

– Kako god hoćeš – zaključila je uporno ostajući na oslovljavanju sa ti.

Sačekao je da se približe na 500 jardi a onda zahtevao odlučno:

– On neka ostane gde je!

Klarisa je mahala obema rukama. – Ostani pozadi, Latimer! Pusti je da dalje jaše sama!

Revolveraš zastade, a Sara potera konja dalje.

– To je vaš konj, gospođo! – doviknuo je Latimer pokazujući na konja pod Sarom.

– Prepuštam vam ga – kazala je Klarisa Anderson pogleda uprtog u Saru. – Šejn, ti mi bar učini jednu uslugu, nestani iz ovog kraja. Ne bih želela da ponovo...

Sara je već prišla i Klarisa kliznu iz sedla. Sara je priterala konja sasvim uz Šejnovog a on je ispružio ruke i podigao je prenoseći je na sedlo ispred sebe. Sada su opet bili zajedno, priljubljeni jedno uz drugo. Grlili su se i ljubili ne obraćajući pažnju na gospodaricu „Salomon“ ranča. Stajala je tu i nepomično posmatrala ih užarenog pogleda punog ljubomore.

– Šejn! – vikala je divlje i neobuzdano – Šejn!

Sara i on pogledaše prema njoj. Stajala je pored svog konja i držala uzde.

– Ti idiote! – vikala je van sebe od ljubomore. – Ti prokleti idiote!

Šejn samo obode konja ne obazirući se na uvrede. Krenuli su. Iza njih je Klarisa nešto vikala a posle toga je Latimer pucao u vazduh.

Šejn nije morao da se okreće. Lov na njega je počeo! U gustom poretku su se iza ambara pojavili jahači. Njih osam! Klarisa i Latimer su ih sačekali a onda im se pridružili. Prvo revolveraš a zatim i ona. Poterala je žestoko konja pod sobom i izbila na čelo.

Lov je nastavljen preko brda i udoljica preko kamenja i poto-

ka. Rastojanje je iznosilo oko pola jarde. Šejnov konj je grabio iako je nosio dvostruki teret. Istina, Sara nije bila teška ali je čovek iz Sedme brigade bio visok i krupan. Sara je svaki čas pogledala unazad. – Kakva je ona to osoba? – pitala je.

– Šljam! – glasio je njegov kratki odgovor.

Poterao je konja kroz predeo gusto obrastao žbunjem. To nije bilo bekstvo. Hteo je da ščepa Klarisu Anderson i dovede nazad u Templ. Međutim, trebalo je pre svega obezbediti Sari sigurnost, smestiti je negde gde bi bila van opasnosti.

Njihovi gonioci su smanjivali rastojanje.

Šejn je još jednom podstakao svog konja. Sara se naslonila uz njega i obgrlila ga obema rukama. Bilo je tako prijatno udisati miris njene kose, osećati njeno oblo, ženstveno telo. Bila je oslonjena svom težinom na njegovo krilo. Sve mu se to prilično intenzivno uvlačilo pod kožu. Da samo ti kućkini sinovi nisu za petama...

Zaklonjeni predeo oko reke im je i ovoga puta omogućio da se gonioci povuku neobavljena posla. Jahao je gotovo dve milje kroz plitku vodu tako da za sobom nije ostavio nikakav trag. Nije bilo otiska konjskog kopita. Onda je ponovo skrenuo prema jugu. Na drugoj obali potoka su se konačno oslobodili potere.

Zaustavio se da bi konj mogao da se napije. Tek tada su imali prilike da razgovaraju.

– Kako si prošla, draga? Jesu li postupali pristojno s tobom? – raspitivao se Šejn.

– Ničim me nisu povredili, ne brini. Ali šta će biti sada?

– Moram te odvesti nekuda da te ne bi još jednom mogli kidnapovati.

– Hoćeš li ostati sa mnom?

– Kada sve bude gotovo doći ću po tebe i onda ćemo zajedno nazad u Ostin. Imaš li negde ovde prijatelje ili poznanike?

Odmahnula je glavom.

– Odvešću te u Templ! Šerif iz Tempa je bio na „Salomon“ ranču?

– Jeste. Pretresao je rančersku kuću tražeći nju i tebe. Kako to da ti je šerif za petama?

Sara nije imala ni o čemu pojma. Razbojnici joj nisu kazali ništa o tome šta smeraju. Čovek iz Sedme brigade joj je sve ispričao a onda su nastavili put, sve dok se mrak nije spustio.

Šejn pusti Saru da klizne na zemlju a onda sjaha s konja. Ona ga je istog časa zagrlila čvrsto. Ljubili su se vatreno i tako potpirivali strast do opasnih granica. Oboma se već mutilo u glavi. Jednom rukom je rasedlao konja a onda sa Sarom u naručju kliznuo u travu. Goreo je! Njena koža je pod njegovim prstima bila kao svi-lena. Skidao je odeću s nje komad po komad. U međuvremenu je otkačio cebe sa sedla i prostro ga na zemlju. Ljubio joj je vrat, grudi, celo telo dok je ona ječala od sreće i uzbuđenja.

Njega je silno uzbuđivala njena bela prilika u tamnoj noći. Prosto je svetlela. Kada su se spojili uvijala se pod njim kao zmija. Nije je puštao da se izmakne. Umirila se, ritam njenih pokreta bio je usporeniji dok je uzdisala od zadovoljstva. Oči su joj blistale

a usne bile vlažne. Mirisala je na lavandu. Ekstaza se ponavljala u sve jačim talasima. Najzad je Šejn iscrpljen klonuo na nju i spustio svoje vrele obraze na njene divne grudi. U Sarinom naručju osećao je mir i spokojstvo. Ponoć je odavno prevalila kada su utišali strasti i zaspali jedno drugom u naručju.

Kraj njih je stajao konj spuštene glave. Nije se pomerao.

X

Šejnu je uspelo da stigne u Templ a da mu niko nije za petama. Mrak se već spustio kada su se zaustavili na drugoj strani ulice nasuprot šerifske kancelarije. Tu su i sjahali. U kancelariji je gorelo svetlo, a zavese bile navučene. Povremeno bi unutra promakla nečija senka. Čekali su. Potrajalo je pola sata, možda i više dok su se dvojica nepoznatih ljudi odlučili da napuste kancelariju. Pošto su se udaljili, Šejn i Sara su prešli ulicu i ušli u šerifsku kancelariju.

Čuvar zakona je sedeo za pisaćim stolom. Kada je prepoznao Šejna skočio je kao oparen i hteo da se maši revolvera. Međutim, čovek iz Sedme brigade je već uperio sačmaricu u njega. Nije imao kud nego da odustane od potezanja oružja.

– Hteli ste da dovedete nazad Klarisu Anderson? – rekao je oštro. – Ko je sad ovo?

– To je moja draga! Sara Vinslou iz Ostina. Banda je otela i zarobila a ja je izbavio u zamenu za Klarisu. Sada ću da odjašem ponovo na „Salomon“ ranč i dokopam zmijsku leđi!

– Znači to je dalji plan – promrmljao je šerif.

– Uzmite pod vaš nadzor Saru Vinslou kako bih ja imao slobodna leđa – predložio je Šejn.

Šerif ga odmeri hladno. – Već sam vam kazao da se držite po strani čoveče!

– Hoćete li da stupite u bitku sa ljudima sa „Salomon“ ranča? Uz koliko mrtvih i ranjenih, pitam vas?

– Vi kao jedan jedini, sam nećete izvući živu glavu! – podsetio je šerif.

– Ja mislim da se i ne moram boriti. Ja hoću da se dokopam nje a ne svih članova bande. Ona je, uostalom, vođa kidnapera. Ona mi je dovoljna.

Šerif namignu Sari a onda upita podrugljivo.

– Vi imate neke svoje posebne metode, zar ne?

– Svaki pojedinačni metod može da uspe ili omane. Ja sada još ne znam kako ću postupiti. U svakom slučaju neću koristiti gvozdenu polugu da bih provalio vrata.

– Znači, na vrhovima prstiju, iz potaje.

Čovek iz Sedme brigade je umesto odgovora slegnuo ramenima.

– Kako vidim, vi ćete od umora pasti na nos!

– Mogu li Saru Vinslou da odvedem u hotel?

– Moj pomoćnik bi vas odmah uhapsio. Pustite to, ja ću se pobrinuti o svemu.

– Vi imate pomoćnika u hotelu?

Podigao je desnu ruku i pokazao dva prsta. – Dvojicu! Jedan stražari na sporednim vratima a drugi je ispred hotela na ulici pri-tajen u senci.

Šejn pogleda upitno Saru a ona klimnu potvrdno glavom. Ka-da je uzeo u naručje, šerif im je okrenuo leđa. Uprkos tome Šejn je samo ovlaš poljubio.

– Nemojte dozvoliti da to traje predugo! – opomenuo ga je šerif kada se uputio prema vratima. – Meksikanac postaje nestrpljiv i nemiran a i devojke bi najzad htele kući.

Šejn pokaza na Saru. – Ni ona neće hteti da čeka čitavu več-nost. Ne brinite, zalepiću svom riđanu krila!

Podigao je ruku u znak pozdrava, izašao napolje i zatvorio vrata za sobom. Uzjahao je konja i krenuo put „Salomon“ ranča. I to u žestokom tempu. Hteo je da u osvit dana bude na licu mesta. Cilj mu je bila uzvišica na zapadnoj strani ranča sa koje se pružao odličan pregled.

Tamo je upravo stigao kada se na istoku pomolilo sunce. Ovaj put nije samo konju iscrpeo svu snagu nego i njemu. Odspavao je dva sata pre nego što je krenuo u akciju.

Pre svega ostalog, Šejn se ograničio na posmatranje. Nije bilo mnogo toga da se vidi. Nije čak otkrio ni straže. Oko podneva su dva jahača iz pravca Ostina stigla na ranč. Klarisa Anderson je izašla na terasu da ih pozdravi. Četvorica revolveraša su izašla sa njom i stajala spremna uz kuću. Uveli su pridošlice u rančersku kuću a oni ostali ispred nje na straži. Tek kada su ta dva jahača napustila imanje revolveraši su se vratili u kuću. Dva sata kasnije su osmorica osedlala konja i napustila ranč. Osam ljudi u grupi, osam revolveraša! To je nateralo čoveka iz Sedme brigade na raz-mišljanje. Da li plaćene ubice jaše u Templ? Zbog svedoka? Zbog Sare?

Hotel je pod stražom, to je tačno. Međutim, to Šejna nije naro-čito uspokojavalo. Kako je mrak osvajao, tako se odvajao sa svoje osmatračnice spuštajući se lagano prema rančerskoj kući. U kući sada nije bilo više stranaca. U toku noći su se straže povukle sa is-turenih punktova. Koristeći zaštitu mraka Šejn je obišao zgradu i sa bočne strane uđe u nju kroz jedan odškrinuti prozor. Iz pre-dvorja je dopirala galama. Dolazio je iz mraka u sve osvetljeniji deo kuće. Našao se u hodniku iz kojeg su vrata vodila direktno u predvorje. U ovom delu se nije nalazila kuhinja niti druge pomoć-ne prostorije. Odjednom je ugledao uzane stepenice koje su vodile na gornji sprat. Bile su to stepenice za posluđu. Šejn u magnovenju promeni odluku i uputi se gore zavojitim stepenicama. Mogao je, uostalom, da se osloni na svoje čulo mirisa jer mu je upravo miris Klarise Anderson bio poznat. Idući gornjim spratom od vrata do vrata osećao je taj miris sve žešće. Golicao mu je nozdrve. Tri veli-ke sobe bile su njeno tako reći uže carstvo. Ušunjao se u spavaću sobu i seo na stolicu kraj same široke postelje. Vreme je sporo od-micalo. No, Šejn je bio strpljiv. Nešto pre ponoći čuo je šumove i glasove. Trenutak kasnije se napred otvoriše neka vrata. Klarisa

Anderson nije bila sama, vodila je sobom nekog muškarca. Šejn je bio veoma radoznao da utvrdi ko je taj izabranik. U svakom slučaju tip je imao dubok, prijatan glas. U prednjem delu Klarisinih prostorija bilo je sada svetlo. Razgovarali su očigledno uzbuđeni. Klarisa se povremeno kikotala tako da je stekao utisak da je gospodarica „Salomon“ ranča pripita. Svetlost se sada širila čak do mesta na kojem je bio Šejn. Njena senka je odjednom dosegla do spavaće sobe. Stajali su blizu vrata i ljubili se. Bili su zagrljeni.

– Upaliću ovde svetlost, – kazao je Klarisin pratilac.

– Ne, molim te nemoj! – šaputala je. Bila je veoma uzbuđena što se po treperenju njenog glasa moglo lako zaključiti. Držeći se za ruke došli su u spavaću sobu. Izgleda da su bili spremni da odmah započnu ljubavnu igru.

– Ne, od toga danas neće biti ništa! – rekao je Šejn i ustao sa stolice. U spavaću sobu je prodiralo dovoljno svetlosti da su mogli da ga razaznaju. Istina, ne baš sasvim jasno. Pogledala je u pravcu iz kojeg je dolazio glas i ukočila se.

– Šejn! – kazala je Klarisa. Znači, poznala mu je glas. Sada je i njen čovek znao koliko je sati! Vešto se mašio za revolver.

– Čuvaj ruku s revolvera, ili ste oboje mrtvi! – odseče Šejn koji je već držao spremnu „parker“ pušku.

Klarisin pratilac se ukoči u mestu. Nije bio naročito visok ali izrazito plećat momak. Šejn mu priđe sasvim blizu i nasloni cev sačmarice na grudi.

– Niko me neće zaustaviti da vas ako treba oboje pošaljem u pakao.

Noćni Klarisin posetilac je bio jedan od njenih ljudi. Šejnu je lice bilo poznato, samo mu nije znao ime.

– Gospo, vi mora da znate da vas u Templu očekuju nestrpljivo. Ne morate pakovati ništa, ono što vam nedostaje kupiću vam tamo u gradu!

– Ti đubre jedno prokleta! Nećeš se drznuti da još jednom na silu odvedeš gospodaricu! Kako zamišljaš da živ izađeš iz ove kuće? To ti neće uspeti!

Hteo je da kaže još nešto ali je čovek iz Sedme brigade podigao sačmaricu tako da je momku cev sada bila uperena u usta.

– Ti mi nećeš stvarati teškoće! – kazao je Šejn odlučno. – Pritisnuću obarač i oslobodićemo te se!

– Budi miran Džeremi! – prosiktała je Klarisa gnevno.

Šejn je ispružio ruku, uhvatio Klarisu za mišicu i privukao je k sebi. – Idi i reci ostalima da mi dolazimo. Hoću da svi budu mirni i da se drže po strani. Ako samo mrdnu... – Umesto da okonča rečenicu pritisnuo je cev puške Klarisi na bradu.

Džeremi ga je gledao pravo u uči. Tek nekoliko časaka kasnije se okrenuo da obavesti ostale i da ih upozori. No, do toga Šejnu nije bilo uopšte stalo. Munjevito je s leđa tresnuo Džeremija. One-svestio ga je u trenutku, tako da se snažni momak sručio na pod kao krpena lutka. Čak je delovalo kao da se nikada više neće osvestiti. Tresak je bio žestok. Klarisa Anderson je uzdahnula i gledala Džeremija razrogačenih očiju.

Šejn je odmahivao glavom odlučno: – Doći će ponovo k sebi. Za jedan sat će biti ponovo na nogama!

– Ti si mu razbio lobanju! – vrištala je Klarisa unoseći mu se u lice.

– Ma nisam, uveravam vas da će se osvestiti bez posledica!

– Ti si jedan pogani tip! – plakala je gospodarica „Salomon“ ranča. Suze su joj u stvari potekle od besa.

– Vi ste, kao i uvek u pravu, miledi! – narugao se čovek iz Sedme brigade. Poveo je Klarisu za ruku tako da su zajedno obišli Džeremijevo nepomično telo, prišli vratima i uputili se sporednim stepenicama za poslužu.

Za divno čudo u velikoj kući nije niko primetio ništa. Uspeo je da umakne sa Klarisom kroz isti onaj prozor kroz koji je i došao u kuću. Niko od stražara ih nije primetio. Naravno Šejn je bio siguran da će se Džeremi osvestiti za sat do dva i da će podići uzbunu. A do tog vremena hteo je da bude daleko, vraški daleko, ako je moguće! Srećom, kao što je ušao u zgradu tako je i izašao zajedno sa Klarisom. Niko ga ni iz kuće ni od momaka na straži oko nje nije primetio.

Stigao je neometen do svog konja. Oboje su se popeli na leđa plemenite životinje, s tim što to Klarisa nije učinila dobrovoljno. Odmah su krenuli put Tempa.

*

Jadna životinja pod dvostrukim teretom bila je na ivici snaga, kada je Šejn sa Klarisom stigao u Templ. Sunce je upravo zalazilo. Kada su stigli do prvih kuća već se čula larma, odjeci revolverskih i pušcanih metaka. Pucnjava kao da ni na trenutak nije prekidana. Naravno, Šejn nije morao da lupa glavu šta bi to moglo biti. Znao je ko su zaraćene strane! U šerifskoj kancelariji kao da nije bilo nikoga. Borba se vodila u neposrednoj blizini hotela. No, sve je to Šejnu bilo poznato već satima. Uz put mu je Klarisa Anderson priznala da je poslala onih osam jahača u Templ da bi uklonili svedoke.

Još daleko od hotela sišao je s konja i poveo Klarisu Anderson za ruku. Držao joj je „parkericu“ ispod brade i vodio pravo prema hotelu. Morala je da ide ispred njega. Na ulici nije bilo žive duše. Tek na pristojnom odstojanju su se mogli primetiti posmatrači koji su napregnuto pratili rasplet događaja. Pucnjava odjednom prestade. Samo se još jednom ispred hotela čula puška a onda je usledila tišina. Šejn je išao pločnikom iza Klarise. Jedini šumovi bili su odjeci njihovih koraka; njegovih čizama i njenih potpetica.

Kada su bili samo jednu kuću udaljeni od hotela odjeknu još jedan pucanj iz puške. Posle toga se Luis pojavi na drugoj strani ulice. Kolovoz je bio između njih.

– Nosi se u pakao! – doviknu mu Šejn. – Ovo nije cirkuska predstava!

Stajao je nekoliko trenutaka držeći bez prestanka gospodariću Salomon ranča na nišanu svoje „parkerice“.

Luis se približio samoj ivici pločnika.

– Mi ćemo vas srediti, Šejn! Dići ćemo hotel u vazduh! Dakle, predaj nam Klarisu i mi ćemo nestati!

– Ako pritisnem obarač njena glava će ti pasti u krilo! – pretio je čovek iz Sedme brigade. – Dakle, povuci se! Napusti grad ovog časa bez oklevanja.

– Tebi ovde nije poznat odnos snaga, čoveče! Govoriš besmislence.

– Luis! – pozvala je oštro Klarisa s očiglednom namerom da ga spreči da nešto oda. Najzad ispod njene brade se nalazila cev opasne sačmarice, i to u rukama dokazano opasnog protivnika, Šejna!

– Gospo, nemate razloga da se bojite! Mi ćemo se ovde probiti i pobediti, u to nema sumnje!

– Sklanjaj mi se s puta inače ću povući obarač! – još jednom je upozorio Šejn.

– Luis! – gotovo je preklinjala Klarisa Anderson. Revolveraš je piljio u nju. – Odlazi konačno – zahtevala je ispunjena strahom jer očigledna pretnja sačmaricom nije prestajala. Šejn nije imao nameru da joj olakša situaciju, na protiv! Uostalom bilo mu je jasno da je još mnogo života u opasnosti.

Luis uputi Šejnu pogled pun mržnje, a onda se okrete i ukloni sa ulice. Šejn je hitro nastavio dalje vodeći Klarisu. Hotelska vrata ispred njih se otvoriše sama, kao pokrenuta nekom čarobnom rukom. Videli su ih da dolaze. Odbor za doček činio je šerif sa dvojicom svojih ljudi iz potere.

– Moj bože, konačno! – jeknu čuvar zakona. – Najzad ste ovde s njom. Mislio sam da vam ovog puta neće uspeti! Pribojavao sam se toga.

Neko od ljudi je iza njih zatvorio vrata. Prišli su prozoru i zauzeli poziciju. Inače na prozorima više nije bilo čitavog okna.

– Koliko ljudi imaju kidnaperi? – pitao je Šejn.

– Mislio sam da je došao kraj, da je sve gotovo. I jeste, ali sada na drugi način, jer je gospa u našim rukama. Lupežima preostaje sada još jedino da se povuku.

Šejn odmeri čuvara zakona značajno.

– Nije tako? – šerif razvuče lice u nedoumici.

– To kidnapovanje je bilo veoma unosan posao. Zar ne mislite da bi momci mogli doći na pomisao da ga nastave i bez nje?

Lice čuvara zakona pretvorilo se u grimasu u kojoj se očitavala bojazan i sumnja u isto vreme. Klarisa Anderson je sa svoje strane zbunjeno gledala čas jednog, čas drugog.

– Šejn, vi crtate đavola na zidu! – najzad proslovi šerif.

– Nadam se da ga samo crta! – Šejn se okrete prema jednom od prozora i upita: – Povlače li se?

– Ne vidim ništa i ne čujem ništa – glasio je odgovor.

– Oni su još uvek tu! Strahujem da će stići odmah! – doviknuo je čovek s drugog prozora.

– Pet minuta pre vašeg dolaska zapretili su da će dići hotel u

vazduh – objasnio je šerif. – Dali su nam pet minuta za razmišljanje. Toliki je bio rok!

Čovek iz Sedme brigade se počeo iza uha.

– Mislim da će moći sada odustati od takve namere jer je ona sada ovde sa nama. – Pri tome je pogledao Klarisu Anderson s čijeg lica je nestala sva boja. Bila je na smrt uplašena.

– Tamo napolju ih je osam! – kazao je Šejn. – Koliko nas ima ovde?

– Osam! – šerif se iznenadio. Pokazao je prema vratima. – Tamo ih je najmanje dvadeset. Opkolili su ceo hotel. Upali smo u zamku kao pacovi!

Šejn pogleda Klarisu upitno.

– Ja sam im naredila da povedu sobom i ljude sa majura – kazala je ne dižući pogled s poda.

Šerif i Šejn se pogledaše značajno.

– Treba da naredite svojim ljudima da se povuku odmah! – kazao je čuvar zakona. – Ako ne budu poslušali vaše naređenje i sami znate šta sledi.

Moćna i nadmena gospodarica „Salomon“ ranča bila je u ovom trenutku slika i prilika očaja i nedoumice. Poslušati šerifa i Šejna značilo je staviti se na suprotnu stranu, suprotstaviti se svojim ljudima. Po svemu sudeći, međutim, njeni ljudi su sve manje bili to. Već je osetila otpor i neposlušnost. Kao da su bili spremni da je žrtvuju, da se odreknu nje.

– Šejn! – odjeknuo je razdragan povik. Okrenuo se i ugledao Saru. Silazila je niz stepenice. Bolje rečeno trčala je.

– Isuse, ostanite gore Sara! – doviknu joj šerif dok joj je Šejn pošao u susret. Usred predvorja mu Sara klonu na grudi i zajeca.

– Umiri se! Tebi se neće dogoditi ništa – kazao je, poljubio joj kosu i čvrsto stegnuo uz sebe.

Nije mogla da se smiri od plača.

– Da li su Meksikanac i devojke gore? – pitao je.

Mogla je samo da potvrdno klimne glavom.

Ispred njih se u tom trenutku otvoriše glavna hotelska vrata i šerif proturi glavu napolje. Vikao je prodornim glasom stavljajući šake pored usta. – Ovde je Klarisa Anderson. Ljudi, ona ima nešto da vam kaže.

Čuvar zakona i dvojica njegovih ljudi su povelili Klarisu do otvorenih vrata.

– Luis! – pozvala je. – Luis ja...

Puške su zapraštale i meci poleteli prema vratima. Šerif je bio zbunjen. Prišao je vratima i video da su se bezbrojni meci zarili u dovratnik. Pucnjava je zatim na kratko prekinuta.

– Idi gore, Sara! – naredio je Šejn.

– Bojim se dragi!

– Šejn! – pozva šerif. Stigao je da poljubi Saru još jednom, gurne je prema stepenicama, a onda se uputi prema hotelskim vratima.

– Odgovor je bio jasan i nedvosmislen – kazao je šerif. – Šta sada Šejn, pitam se?

To se, uostalom pitao i Šejn. Ovakav rasplet događaja nije za njega bio neočekivan jer je znao s kakvom vrstom ljudi ima posla.

– Idite i vi gore na sprat – kazao je Šejn zmijskoj leđi, koja još uvek nije mogla da shvati da su je njeni ljudi ostavili na cedilu. Bila je avetinjski bleđa a oko usana joj se urezala bora gorčine i ražoćaranja.

– Šerife! – vikao je Luis sa ulice. – Vreme za razmišljanje je isteklo.

Čovek iz Sedme brigade priđe prozoru i proviri napolje. Nije mogao da vidi revolveraša Luisa. Tome je bio razlog i to što se dnevna svetlost gasila, ali ne još potpuno tako da se nije moglo videti jasno a svetiljke još nisu bile upaljene, ni ulične niti one u kućama.

– Dolazimo sada! – povikao je revolveraš. – Pažnja!

Šejn se saže a čovek do njega podiže „vinčesterku“ u visinu ramena. Negde iza hotela čuo se pucanj koji kao da je sledila grmljavina. Kuća se ljuljala, čak se i pod Šejnovim nogama ugi-bao. Strašan pritisak kao talas prođe svim prostorijama i izbi jed-na vrata iz dovratka. Još nekoliko baci i pokosi slike sa zidova. U magnovenju je ceo hotel bio ispunjen dimom i prašinom. Sa sprata su dopirali divlji i histerični povici.

Šejn i šerif se pogledaše upitno.

– Koliko ljudi ima tamo pozadi? – hteo je Šejn da sazna. Ni ovom prilikom nije dobio odgovor.

– Šerife!? – povika jedan od ljudi u busiji na prozorima. Šejn pogleda napolje i u pravom trenutku otkri da jedan paket leti kroz vazduh u pravcu hotela. Bez oklevanja je izvukao revolver i pucao.

Leteći paket se u letu preobrazio u džinovsku vatrenu munju a zatim nastaje grmljavina koja je izazivala bol u ušima. Pritisak je potisnuo vrata hotela unutra i ona su prignječila nekolicinu ljudi koji su se tu zatekli. Samog Šejna je pritisak prilepio za pod. Pao je s treskom, no srećom uspeo je da se brzo osovi na noge jer nije bio povređen. Držeći u jednoj ruci „parker“ pušku a u drugoj revolver izleteo je na ulicu. Odmah iza njega trčao je šerif. I on je već video da je bomba eksplodirala na drugoj strani ulice i da je tamo načinila neuporedivo veću štetu nego u hotelu.

Na suprotnoj strani ulice je takođe bilo mnogo prašine i dima koji se podizao sve do krovova. Kada je dospeo na drugu stranu ulice Šejn nije mogao da vidi ni prst pred okom. Prašnjavi vazduh i dim imali su grozan ukus na sumpor i gonili na nezadrživi kašalj. Na pekari je nedostajalo pola krova. Upravo tu u pekari se smestilo nekoliko razbojnika. Njih četvorica. Čim se Šejn pojavio otvorili su vatru. Čovek iz Sedme brigade hteo je da protrči tud jer je sumnjao da se bacač bombe i strelci koji su ga pokrivali nalaze iza bočne strane pekare. Hteo je da spreči bacanje naredne bombe koja je mogla pogoditi strelce na ulazu ukoliko bi stigla do hotela.

Čovek iz Sedme brigade se povuče nazad i zakloni iza dovratka, koji mu je pružao izvesnu bezbednost. Podigao je sačmaricu. Pucao je odjednom iz obe cevi tako da je protresla mnoge uši a sač-

ma se zarivala i tutnjala u pekari. Prodirala je kroz otvorena vrata unutra. Kada se okrenuo i istovremeno napunio magacine „parke-ric“ šerif mu je stajao iza leđa i pokazao mu ulicu, ali u drugom smeru. Šejn klimnu glavom i potrča do bočne strane pekare, dok je šerif pogrbljen grabio što dalje od tog mesta.

Dvojica razbojnika je čučala između pekare i susedne kuće nagnuta nad jedan sanduk. Drugi je nešto preturao po sanduku, a prvi je „vinčesterkom“, podupirao poklopac sanduka da bi ga držao otvorenim. Šejn nanišani revolverom na njih.

– Predajte se!

Obojica skočiše, ostaviše sve i užasnuti pobegoše odatle. Bio je to sanduk sa dinamitom pa otud njihovo užasavanje. Jedan metak bi bio dovoljan da ih poubija i da sruši pekaru i okolne kuće. Dvojica lupeža su bežala koliko su ih noge nosile i za tili čas nestala s vidika.

Čovek iz Sedme brigade priđe sanduku. Bio je pun baruta u šipkama. Već su bili sastavili svežanj od osam takvih šipki. Pustio je poklopac, zaključao rezu i uhvatio sanduk za specijalnu dršku pričvršćenu na poklopcu.

Kada se okrenuo sa sandukom u ruci na drugoj strani ulice su stajali Luis, Latimer i još dvojica revolveraša čija imena nije znao. Sva četvorica su držali uperene revolvare i cerili se satanski.

Šejnu je razlog tom paklenom smehu bio poznat. I za Šejna je važno isto: samo jedan metak i on bi zajedno sa obližnjim kućama i pekarom na čijoj bočnoj strani se nalazio odleteli u vazduh. Što se četvorice revolveraša tiče i oni bi malo proleteli kroz vazduh, ali bi sigurno uspeali da, manje više, ostanu neozleđeni.

Reagovao je hladno i munjevito u isto vreme. Uzeo je zamah i hitnuo svom žestinom sanduk prema njima. Oni s tim nisu računali. Bacili su se unazad i levom, slobodnom rukom zaklonili lica. Pet koraka iza njih sanduk tresnu o zemlju. Sada se nalazio bliže njima nego Šejnu. Za njega to nije predstavljalo spas. Budući da se nalazio između zgrada, eksplozija bi ga sigurno rastrgla kao i njih uostalom.

Luis, Latimer i druga dvojica su po svemu sudeći bili čvrsti momci. Za čas su se povratili od šoka. Znali su da Šejn ne može pucati u sanduk ukoliko ne želi da zajedno s njima otputuje u pakao. Zbog toga su odmah otvorili vatru. Sva četiri pucnja kao da su se slila u jedan. Revolveraše je bilo teško razabrati jer se mrak već spustio, ali je vatra iz revolverskih cevi predstavljala dobro osvetljenu preciznu metu. Bacivši se kao panter u stranu u sigurnost, Šejn je još u padu pucao iz sačmarice. Odmah iz obe cevi. Plamen i dim sukljali su iz cevi, a usijana sačma otera ljude sa pločnika na ulicu. Više nije mogao da vidi. Bacio se na zemlju i priljubio glavu uz drveni zid pekare. Bacajući se tako, snažno je tresnuo glavom tako da mu se za trenutak zamutilo u glavi kao da će izgubiti svest.

Kada mu je uspeo da se osovi na noge pucnjava se više nije čula. Sa ulice su samo dopirali povici i vriska. U prolazu između kuća je to naročito snažno odjekivalo. Šejn se nasloni na zid i na-

puni magacine „parkerice“. Posle toga se lagano uputio napred, uzeo sanduk i zakoračio na ulicu.

Hotel je bio bleštavo osvetljen. Svuda su gorele svetiljke, a ljudi su noseći puške u rukama trčali pored njega.

Borba je bila okončana.

– Hoćete li da otputujete? – čuo je šerifovo pitanje. Čuvar zakona se stvorio iza njega dajući uputstva šestorici svojih ljudi koji su upravo vodili desetoricu uhvaćenih razbojnika u pravcu šerif-ske kancelarije. Šerif pokaza rukom na sanduk. Šejn mu ga pruži govoreći:

– Ovo mi je neko dao!

Čuvar zakona upita neodlučno:

– Je li to novac?

– Kraj novca se može držati upaljena šibica. Od toga se, ako i izgori, samo može postati siromašan. No ako bi ste ovde prineli zapaljenu šibicu...

– Nebesa! Eksploziv! – Čuvar zakona za dlaku nije od zaprepašćenja začinjenog naravno i strahom, ispustio sanduk iz ruke.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

– Sad shvatam! To su pripremili ukoliko bi se obračun okrenuo u našu korist – zaključio je čuvar zakona odmeravajući sanduk u ruci. – Videćemo se još! – dodao je i krenuo za svojim ljudima.

XI

Kidnaperi su bili pobeđeni. Niko više nije bio ugrožen. Međutim, to ni iz daleka nije predstavljalo srećni završetak. Trebalo je mnogo toga da se uradi. Prva stvar je bila suđenje. Prvooptužene, međutim, nije bilo na procesu. Zmijska leđi, vođa kidnapera, glavni trgovac belim robljem nije mogla biti izvedena pred porotu jer je sama sebi presudila – skočila je sa prozora hotelske sobe i ostala da leži na ulici na mestu mrtva. Sigurno od straha od najteže kazne a i zbog razočaranja i očaja da su je njeni momci tako lako ostavili na cedilu. Čak su bili spremni da je ubiju eksplozivom i mecima!

Bez obzira na tu činjenicu, proces je ipak održan. Krunski svedok je bio Meksikanac ali je uspeo, uprkos svemu, da prođe bez kazne zahvaljujući saradnji sa Šejnom i šerifom iz Templja. Devojke su posle suđenja odvedene svojim kućama.

Trupe rendžera su posle ovog suđenja u celom Teksasu i čak na širem području protresli mnogobrojne javne kuće i stavili ih pod lupu da bi otkrili gde se nalaze kidnapovane devojke. Naravno to je povlačilo nova suđenja, nove procese.

„Salomon“ ranč, imanje bez vlasnika prodat je na javnoj licitaciji za zamašnu sumu. Taj novac je poslužio da se obezbedi bar materijalno obeštećenje žrtvama ovog stravičnog zločina, kidnapovanja maloletnih devojka. Naravno do obeštećenja su došli preživeli. Na procesu na kome je Meksikanac bio krunski svedok nabrojani su i svi poginuli i nastradali, počev od nesrećne Mirne Ke-

li, devojke koja se navodno udavila jer nije znala da pliva. Naravno, bačena je u reku jer se veoma opasno približila „Salomon“ ranču i otkrivanju tajne kojom je bila obavijena delatnost Klarise Anderson. Teretila je uhapšene članove bande činjenica da su među ubijenima bili čuvari zakona. To je uvek bilo teže zlodelo od sličnih nad ostalim ljudima. Time se pokušavalo da se obezbedi bolja zakonska zaštita čuvarima zakona, najviše izloženim opasnostima.

Revnosni šerif iz Templa je postao veoma popularan i to mu je donelo veliki ugled. Ono, međutim, što ga je mučilo i kopkalo bio je Šejn. Bilo je sigurno, to je on znao, da ima čestitih i preduzimljivih građanina u svakom gradu i da su mnogi spremni da pomognu zakonu, priključe se nekoj poteri ako to bude potrebno i uzmu oružje u ruke kada banditi ugroze grad kao što je to i bio slučaj sa Templom. Iako mlad, šerif je znao da među takvim ljudima nema strelca kakav je Šejn, veštog borca kao on. Jednom reči, nikako se nije mogao svrstati među poštene i preduzimljive građane. Bio je više od toga. Pošto je Šejn sutradan napustio grad i nije prisustvovao ni jednom suđenju na kojem bi, smatrao je šerif, mogao da kaže ko je i za koga radi, čuvar zakona se morao zadovoljiti pričom koju mu je Šejn ispričao. Navodno ga je angažovao otac Mirne Keli da nađe njenog ubicu i njene ranije nestale sestre. Priča, naravno nije bila ubedljiva. Istinu, međutim, Šejn nije mogao da kaže jer njegovo pripadništvo Sedmoj brigadi bila je tajna koja ga je obavezivala na ćutanje. Ta brigada bila je direktno pod nadzorom vlade.

Šerif iz Templa nije bio jedini kojeg je mučilo pitanje ko je u stvari Šejn. Njime je bila zaokupljena i Sara. Naročito je sumnjala u priču koju joj je ispričao na početku, istu onu koju i šerifu, kada su ga dva dana posle dolaska u Ostin pozvali da dođe u Templ. Poziv je bio zvaničan, od strane šerifa.

Razlog odlaska u Templ bila je nagrada koju su nesrećni roditelji sakupili i obećali čoveku koji će naći njihove otete kćeri. Šejn je morao da primi tu nagradu, nije mogao da je izbegne. Vraćajući se u Ostin doneo je veoma značajnu odluku. Prvi put posle dugog vremena neka žena mu je tako jako prirasla za srce. Jašući tako u pravcu grada u kojem ga je čekala Sara i razmišljajući o njoj, osmeh mu je zaigrao na usnama jer joj je izjavio ljubav što njemu baš nije bilo svojstveno. Setio se Klarise Anderson i, reči koje je izgovorila na Sarin račun. Bedna kelnerica koja radi za sitan novac, pada s nogu... Baš divan način da se utroši nagrada. Treba početi sa Vilijevim salunom. Možda vlasnik hoće da ga proda? Kako bi bilo lepo da Sara postane vlasnica lokala u kojem je radila kao kelnerica.

U Templu je pored visoke nagrade dobio obaveštenje da će ga u Ostinu za nedelju dana posetiti posrednik i doneti mu poruku Sedme brigade, sledeći zadatak. Kupovina lokala možda će malo utešiti Saru kada bude morao da krene. Možda.

Čekala ga je u svojoj kući i obisnula mu se o vrat.

– Večeras ću i ja s tobom u Vilijev salun. Hoće li gazda možda naići tamo?

– Pa on svake večeri skokne bar na kratko da vidi kako idu poslovi. Ne zadržava se dugo. Vili je, ipak, star i umoran.

– Znači li to, Saro, da bi bio spreman da proda salun?

Sarine oči su zasvetlele kao zvezde. Ako njen dragi hoće ovde u Ostinu da kupi salun, znači želi tu da ostane zauvek. Nije smela ni da se nada tolikoj sreći. Znači li to da je posao za Kelija obavio i da je to sve, da se ništa ne krije iza toga?

– Ti bi da kupiš taj lokal, Šejn?

Čovek iz Sedme brigade je samo potvrdno klimnuo glavom. Te večeri i tokom sutrašnjeg popodneva obavljeno je sve. Vilijev salun je promenio vlasnika, to je uređeno preko beležnika i novog sudije koji je došao u grad. Svedok je bio takođe novi čovek, šerif premešten u ovaj grad posle pogibije prethodnog čuvara zakona.

Novi vlasnik, međutim, nije bio Šejn nego Sara Vinslou. On je ostao još nedelju dana u Ostinu u Sarinom stanu. Odmorio se i uživao u ljubavi s njom. Sara je plakala kada je krenuo ali je vlasništvo saluna donekle utešilo. Ne zbog toga što je sada bila gazdari-ca. To nikako! Tešila je činjenica da je Šejn uložio veliki novac u njen salun što je govorilo u prilog tome da će se vratiti. Ulivalo je veliku nadu. O tome je Šejn mislio drugačije. Otišao je iz Ostina teška srca, ali nije hteo da kaže Sari ništa što bi je rastužilo ili oduzelo nadu.

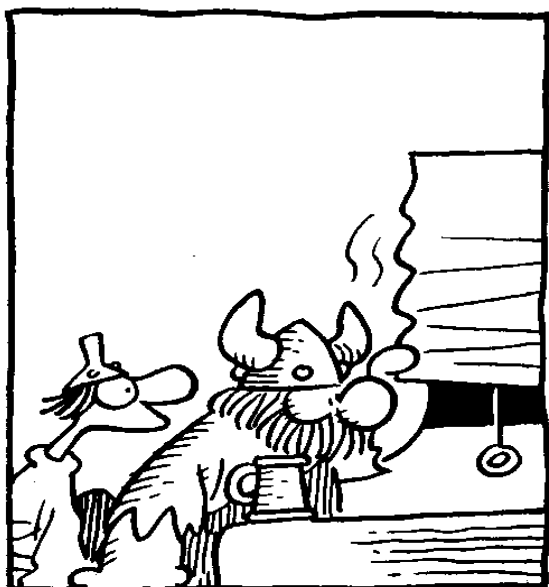
KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

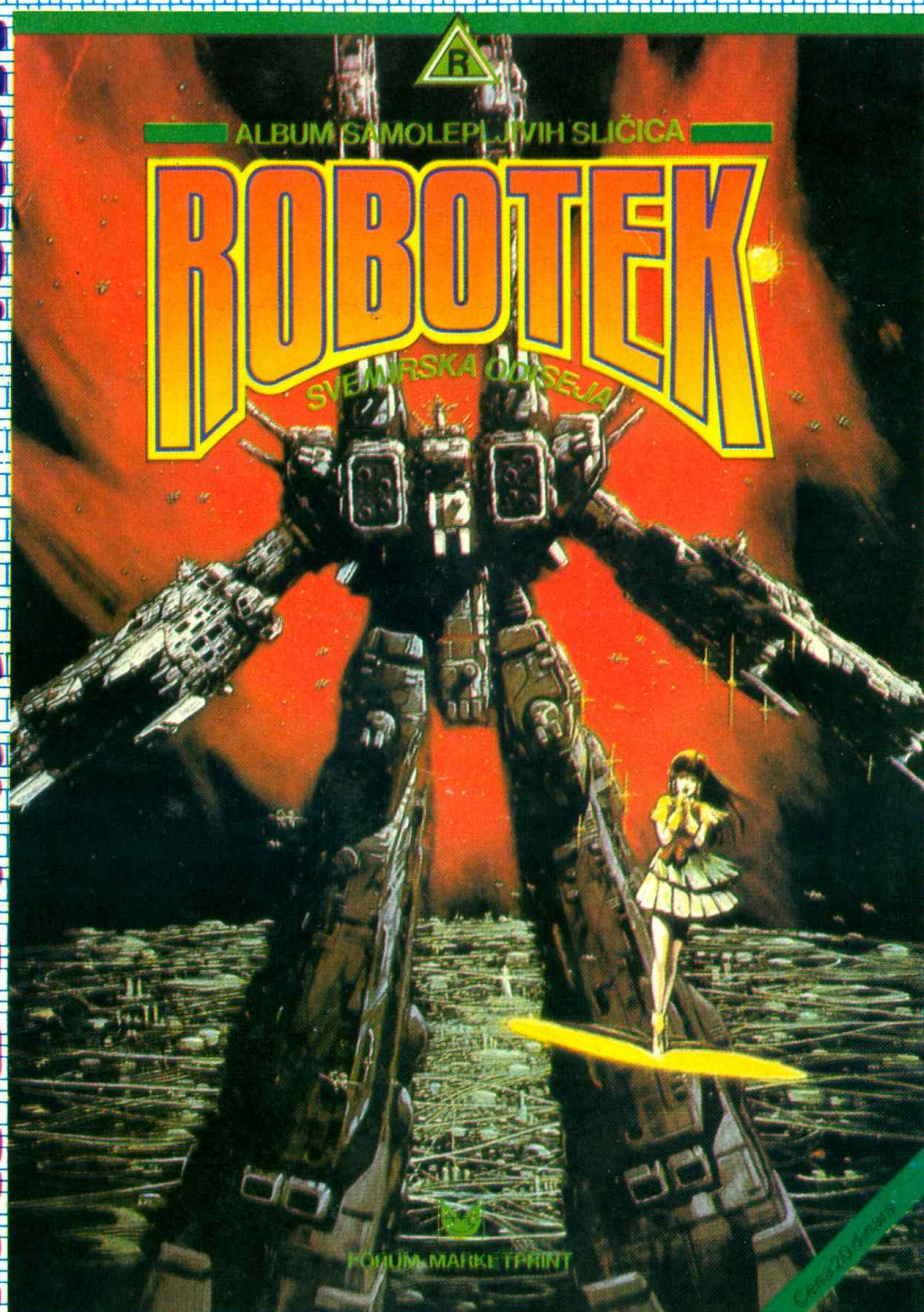
MI ŽIVIMO U SREDNJEM VEKU,
OBIČNOM ILI MRAČNOM?

© King Features Syndicate, Inc.,

u prodaji A·L·B·U·M

NOVO! u prodaji A·L·B·U·M

samolepljivih sličica NOVO!

samolepljivih sličica